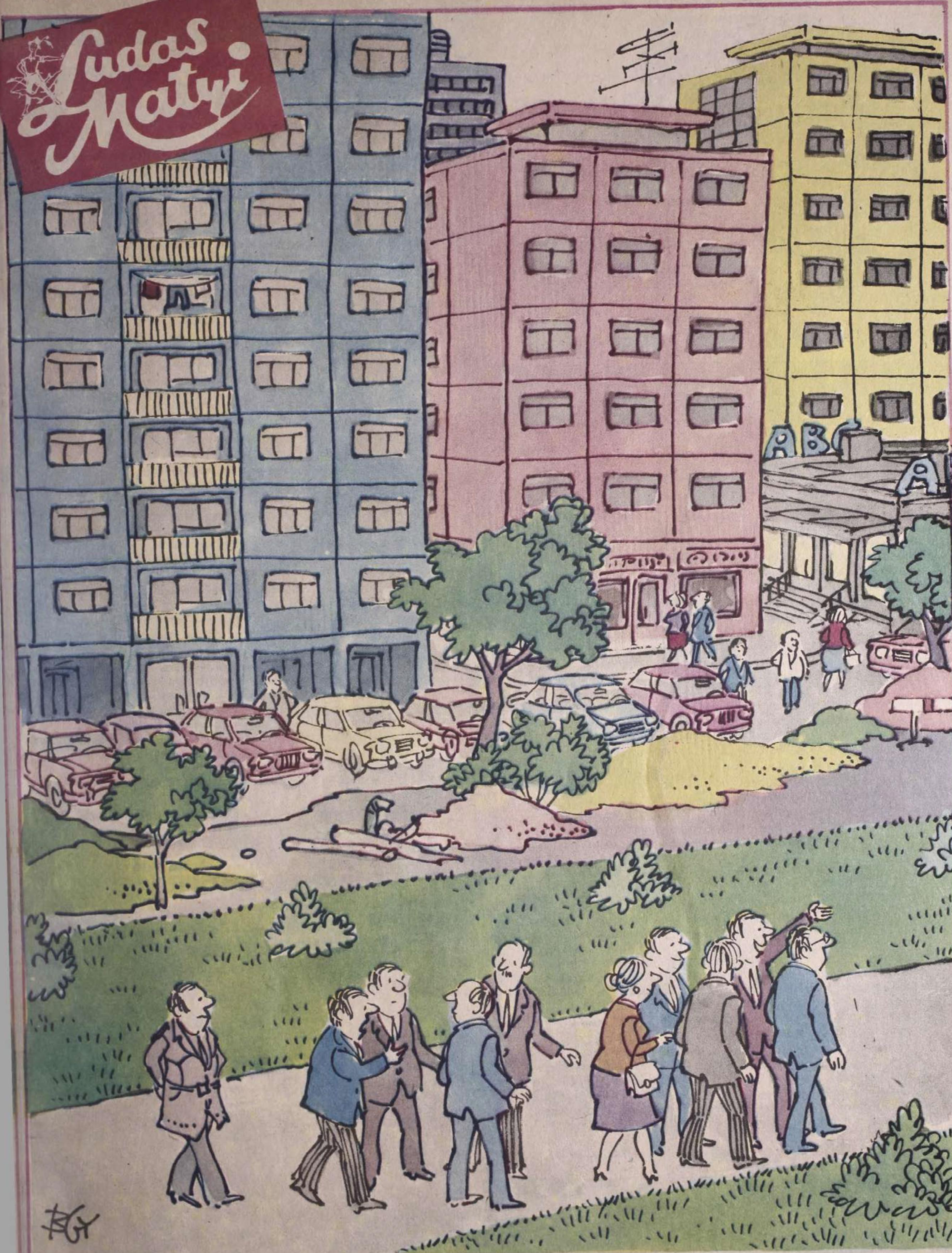
40. ÉVFOLYAM, 16. SZÁM Ára: 3,– Ft 1984. ÁPRILIS 19.

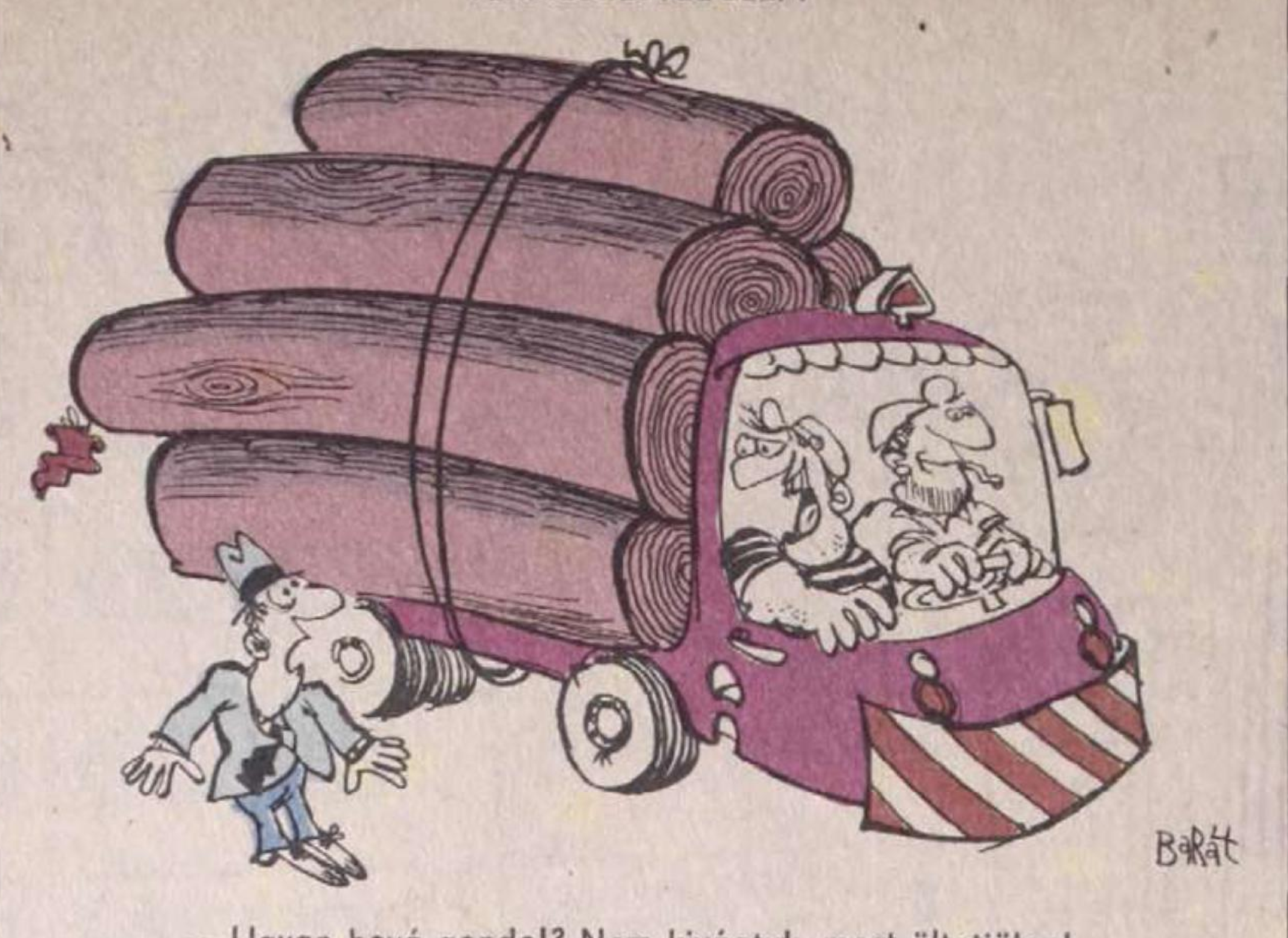
Ludas Matyi

MINISZTER A KERÜLETBEN

– Lassítsatok, az út végén még forró a friss aszfalt!

TERMÉSZETVÉDELEM

– Ugyan hová gondol? Nem kivágtuk, most ültetjük el.

Intő

El sem hinnék, mi mindent tanul manapság az ember gyereke az iskolában. (A más ember gyereke is, de ez gyenge vigasz.) Ezúttal nem az új matekra gondolok, tetszik tudni arra, amely oly sok szülőt kergetett már idő előtt az őrületbe. Nem. Csatornatan – erről van szó.

Történt nemrég az egyik általános iskolában, hogy javításra szorult a csatornarendszer. Nosza, elzárták mindjárt a vizet, jellemző: az senkinek sem jutott eszébe, hogy az iskolát zárja el, hiszen az a tudás forrása.

Szóval jöttek a munkások, valamelyik téesztől. Megjelentek, ott volnak, de nagyot hibáznék, ha azt állítanám: munkához láttak. Ki tudja, mi lehetett a szívükben, nosztalgia, düh, keserűség, alma materek emléke sejlett föl bennük, s gondolom jó ok ez is egy kis munkamentes ellágyulásra.

Az iskolában ezalatt, ha a víz nem is, a tanítás teljes erővel folydogált. Lavór és vödör került minden tanterembe. A W. C.-kbe is vödrök. A dolog romantikáját még csak fokozta, hogy a nebulóknak az innivalót otthonról kellett magukkal hozni. Jött is tea, kóla, traubi. (Sör is, meg zugpálinka, egészen nyíltan, ám ezt a munkás bácsik hozták – pedig nekik senki sem mondta.)

Így telt el néhány vidám hét. Az idillt csak az a csekélység zavarta, hogy a téesz-embereknek a tanács addig nem akart fizetni, amíg a munkával nem végeztek. Számukra ez szokatlan és sérelmes lehetett, olyannyira, hogy egy álló hétre le is álltak ... a semmittevéssel. Mondották: ők utaznak haza, szombatra, vasárnapra, s ha nem kapják meg az iskolapénzt, nincs mit a család szájától megvonni. Márpedig az otthoniak ehhez már igen hozzászoktak.

Nos, miután a piszkos anyagiakat megnyugtatóan rendezték, mégiscsak megmozdult a gépezet. Ám azt a bizonyos állásidőt nem számítva is, a megígért terminusnál két héttel később készültek el a munkával, de ez már ugye az a késés, ami normális.

Boldog végkifejlett? Majdnem. Közben ugyanis, a tortúra vége táján, az egyik gyerek pofonpárbajba keveredett valamely társával. Addig-addig, míg az osztályteremben, a fal melletti polcról az összes hazait – tea, kóla, traubi – lesodorták. Tört az üveg, ömlött az itóka. Intőt kaptak mind a ketten. És nagy lökést a pályaválasztásban. Mert azóta is – bár a mintaképek már rég messze járnak, ők is, mások is – csatornajavító-álmokat emlegetnek. Mert azoknak nem kell felelni. Sem matekból, sem magyarból, sem a csatornáért. És az intőt sem ők kapják.

Lám, mégiscsak igaz: az életnek tanulunk, nem az iskolának.

Münz András

Füstölgés

Ha Magyarországon ma valahol detonációt hallunk, akkor csaknem biztosak lehetünk benne, hogy egy Color Star típusú televízió tulajdonosa aznap este már nem élvezheti színesben az időjárás jelentést. Kiderült ugyanis, hogy ezek a készülékek hajlamosak időnként és helyenként felrobbanni, s libanoni tájjá varázsolni egy békés terézvárosi vagy épp alsószölnöki lakást. Egy tévériportban a tűzoltóság képviselője is beszámolt a Color Starok túlzott melegítő hatásáról, a háttérben egy hajdan modern lakás üszkös romjai látszottak.

Szót kapott a hősugárzóval egybekombinált televíziót gyártó cég egyik vezetője is, (hogy melyik cég, azt most nem írom le, hadd törje a fejét a kedves olvasó), minden esetre nem Budapesten van a gyár székhelye, s van egy NB I-es labdarúgócsapatuk), aki elmondta, hogy a hasonló esetek megelőzése érdekében ne csak a műsort figyeljük, hanem azt is, hogy füstöl-e Color Starunk, s ha igen, húzzuk ki a dugót.

Tudom, ezt a típust már jó ideje nem gyártják, elavult – azaz egyes esetekben füstté vált. Azt sem firtatom, hogy miképp térítik meg a balszerencsés Color Star tulajdonosok kárát, akik sok mindenre számítottak, de arra nem, hogy tévéjük ugyancsak vehemens módon fogja kiegészíteni a lakás fűtőberendezéseit. Azt sem firtatom, hogy vajon miért nem szervezi meg a gyár most, a tucatnyi tűzeset után legalább, hogy szerelői ellenőrizzék az ilyen típusú készülékek biztonságát, s ha észlelnek valami rendellenest, csinálják meg, vagy adjanak valamennyi kártérítést.

Úgy hallom, a Color Star tulajdonosok most készülnek egy kölcsönös barátsági és segítségnyújtási egyezmény ratifikálására a tűzoltósággal. Ennek értelmében például a készülék csatornaváltóján egy poroltót helyeznek el, s a tulajdonosok lakásai előtt tűzoltóautók fognak cirkálni, s a lakásokban, ugyanúgy ahogy a színházakban és a mozikban, lesz egy székük az ügyeletes tűzoltóknak. Mindezt szervesen kiegészíti az a javaslat, hogy az ilyen típusú készüléket csak gázálarcban és azbesztruhában lehessen nézni.

Persze, tudom én azt, hogy fenti füstölgéseim méltán illethetők a fantasztikus jelzővel. Ám annyira tán mégsem fantasztikusak, mint az, amikor egy egyébként jónevű, éppen jó minőségű termékeiről ismert cég egyik vezetője elintézettnek vélte a dolgot e félresikerült termékkel kapcsolatban azzal, hogy tanácsot adott a tulajdonosoknak: figyeljék a füstöt.

Vezda János

TÚLTERHELVE

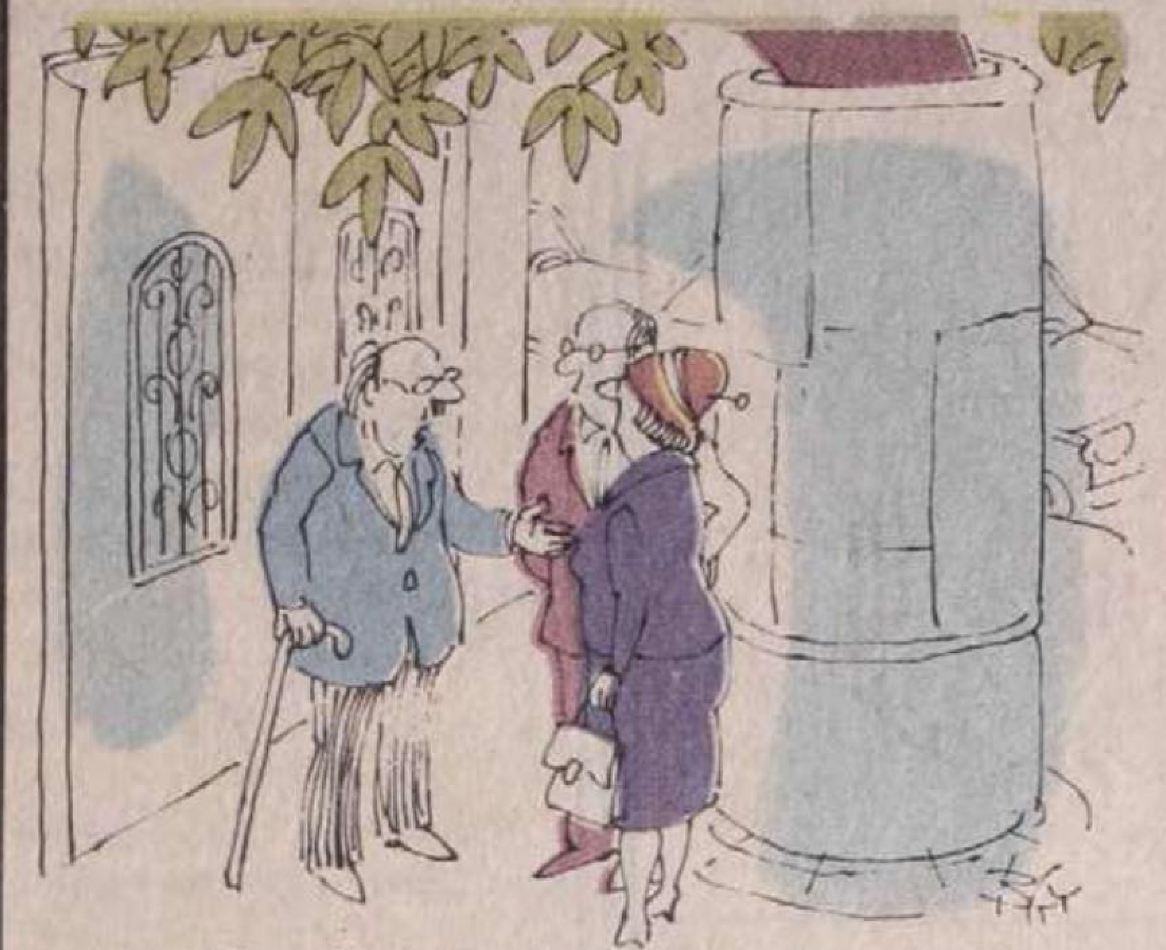
Más most...

ELŐNYÖS SZERZŐDÉS

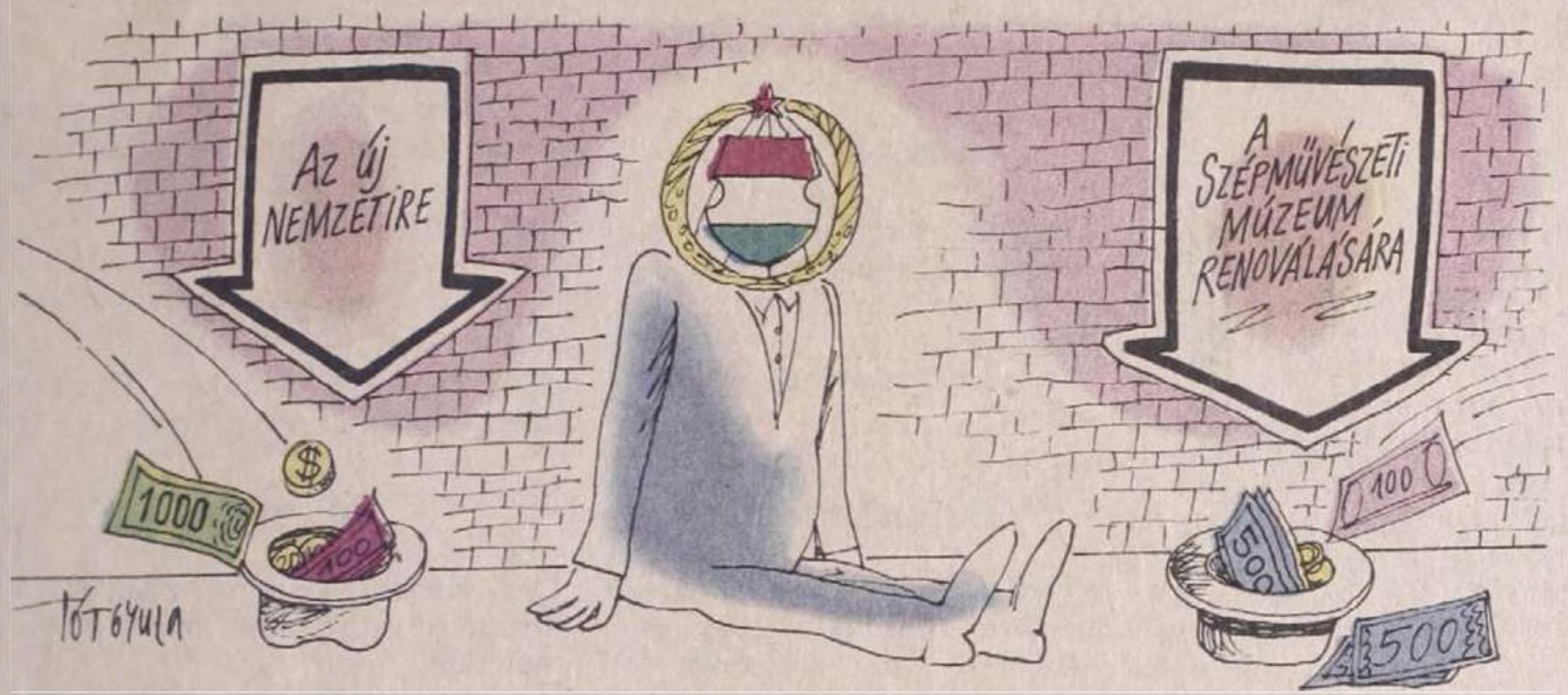
– És nagyon köszönjük, excellenciás uram, a népgazdaság nevében...

LEAR PAPA

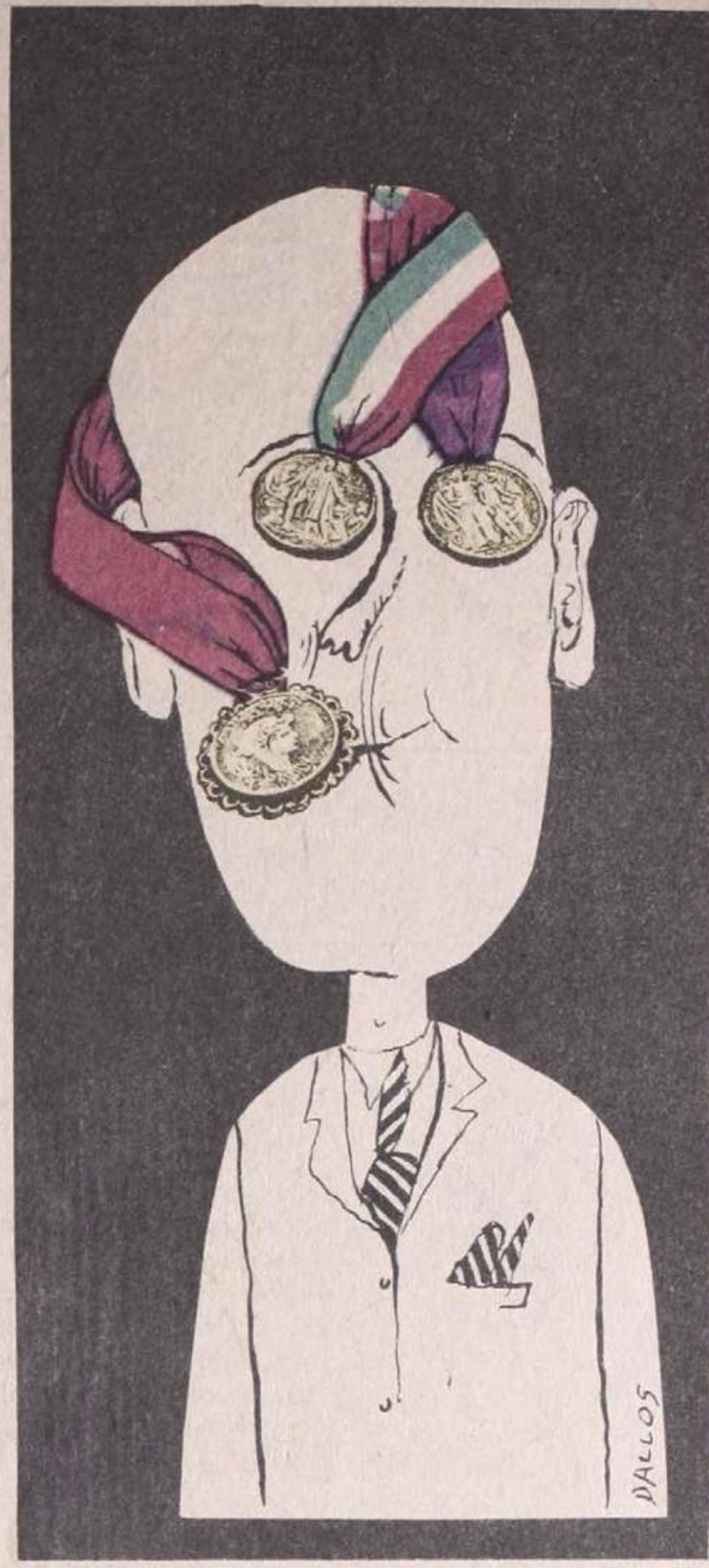

– A hiánycikkeket odaadtam a lányaimnak: a Trabantot, a mosógépet, meg a frizsidert...

AHOL NAGY A SZÜKSÉG – KÖZEL A SEGÍTSÉG...

KITÜNTETÉS

Mi történt a Circus Maximusban?

A szomorú baleset a Római Tavaszi Bacchanália rendezvénysorozatának utolsó előtti napján történt. A Tiberisen túlról átmenetileg hazalátogató díszvendégek fővédnöksége mellett akkor már zavartalanul lezajlott a nagy borivó verseny, a dalnokok seregszemléje, valamint az Örök Város körüli, helybenjárással összekötött rongyrázás.

Az eseménysorozat egyik csúcspontja volt a festői környezetben felépített új arénában, a Circus Maximusban megrendezett, és nagy érdeklődéssel várt oroszlán-gladiátor találkozó.

Az első futam zavartalanul zajlott le, melyben az oroszlán megérdemelt, pontozásos győzelmet aratott — feltűnően jó részidőkkel.

A baleset a második futamban történt: az egyik megvadult oroszlán ügyet sem vetve hivatalos ellenfelére, a gladiátorra, átugrott a küzdőteret a tribüntől elválasztó palánkon, és a nézők közé vetette magát.

Az ügyben azonnal vizsgálat indult, megállapítandó, hogy a balesetért kit terhel a felelősség: a fegyelmezetlen nézőket, vagy a munkájukat kifogástalanul végző rendezőket? Hogy a vizsgálat páratlan legyen, annak vezetésével az Oroszlánszövetség vezetőségi tagjait bízták meg.

A vizsgálóbizottság alapos munkát végzett, meghallgatott minden oroszlánt, és majdnem minden nézőt. A nézők meghallgatásától csak a legindokoltabb számú esetben tekintettek el.

A vizsgálat megállapította, hogy a nézők mérhetetlenül fegyelmezetlenek voltak. A verseny egyik főrendezője, II./a Titanusz, több nyilatkozatában is ostorozta ezt a fegyelmezetlenséget, párhuzamot vonva a krakéler nézők, és a mintaszerű fegyelmezettséget tanúsító oroszlánok magatartása között.

Rámutatott, hogy a Circus Maximus nézői megjelenésükkel kétségtelenül kockázatot vállaltak a versenyen. Erre a belépőjegyek hátlapján is felhívták a nézők figyelmét; mindegyikre ráírták, hogy „Az oroszlánok ingerlése tilos!"

A nyilatkozatokból az is kiderült, hogy a rendezők kifogástalanul dolgoztak, fel is terjesztették őket a következő fesztivál rendezői nagydíjára.

A rendfenntartó lictorok is hivatásuk magaslatán állottak, vesszőnyalábjaikkal többször is elzavarták a kíváncsiskodó nézőket a tribün ominózus szektoraiból. Merő véletlen, hogy a baleset éppen két elzavarás között történt, így a lictoroknak nem esett bántódásuk.

A közvélemény azonban úgy volt vele, hogy a rendezést tartalmilag jónak, formailag azonban erősen kifogásolhatónak tartotta. A közönségszavazatok szerint a tartalom: ötös, a *forma: egyes.*

Ez utóbbi kifejezés annyira megtetszett a rendezőknek, hogy ezt a nevet szánják következő megrendezendő cirkuszi látványosságuknak is.

Trunkó Barnabás

Húsvéti vigaszunk:

A SONKA IS PÁCBAN VAN

FEJLŐDŐ SZOLGÁLTATÁS

– Az árainkat kívánságra módosítjuk

– Ne tessék megijedni, csonka családok gyermekei, csak apukára vágynak!

SZILÁNKOK

FELHÍVÁS KERINGŐRE

— Az én szerelmemért küzdeni kell. De ne ijedjen meg, csak módjával.

HASZNÁLT AUTÓ

— Mennyiért adja el ezt a használt autót?

— Két újnak az áráért. De csak magának, mert olyan szimpatikus.

KÍVÁNCSISÁG

Vajon mi lehetett az időszámítás előtt egy negyedórával?

ÓVATOSSÁG

— Én tíz deka párizsit is csak az ügyvédem és hivatalos közjegyző jelenlétében vagyok hajlandó vásárolni.

TÍPUS

— Szervusz, hogy vagy?

— Köszönöm, jól, de ne haragudj, sietek.

— Hová?

— Azt nem tudom, de én mindig sietek.

ZÁLOGHÁZBAN

— Becsüs úr, mennyit ad ezért a karóráért, amit az előttem álló férfi karjáról most szeretnék lekapcsolni?

MEGHATÁROZÁS

Nálunk mindig van valami, ami nincs.

KITÜNTETÉS

— Megkaptam az ötödik állami kitüntetésemet. Azt hiszem, összetévesztenek valakivel.

FELTÉTEL

— Én a fizetés feléért is eljövök önökhöz dolgozni, ha nem kell részt vennem az értekezleteken.

ISMERKEDÉS

— Pardon, nem utaztunk mi már valamikor egy villamoson?

ELŐNY

Olyan nyápic, gyenge, vézna alak vagyok, hogy a legerőszakosabb garázda is restellne belém kötni.

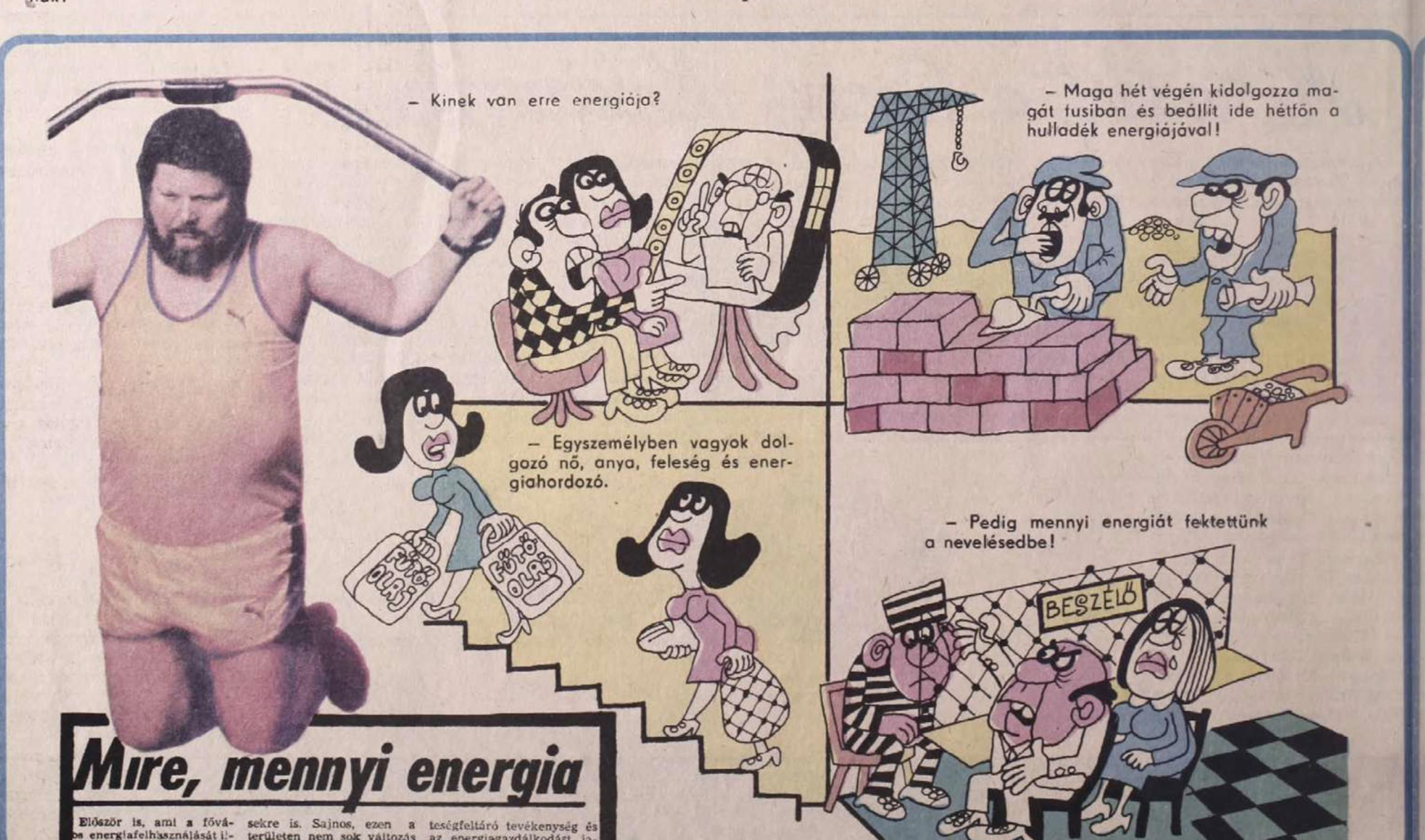
TISZTELET

— Tisztelem a lakásszélhámost, mert reményt ad nekem.

JÓ ORVOS

— Kedves páciens, mindent el fogok követni, ami emberileg lehetetlen.

Galambos Szilveszter

Mire, mennyi energia

Először is, ami a fővá-
os energiafelhasználását il-

sekre is. Sajnos, ezen a
területen nem sok változás

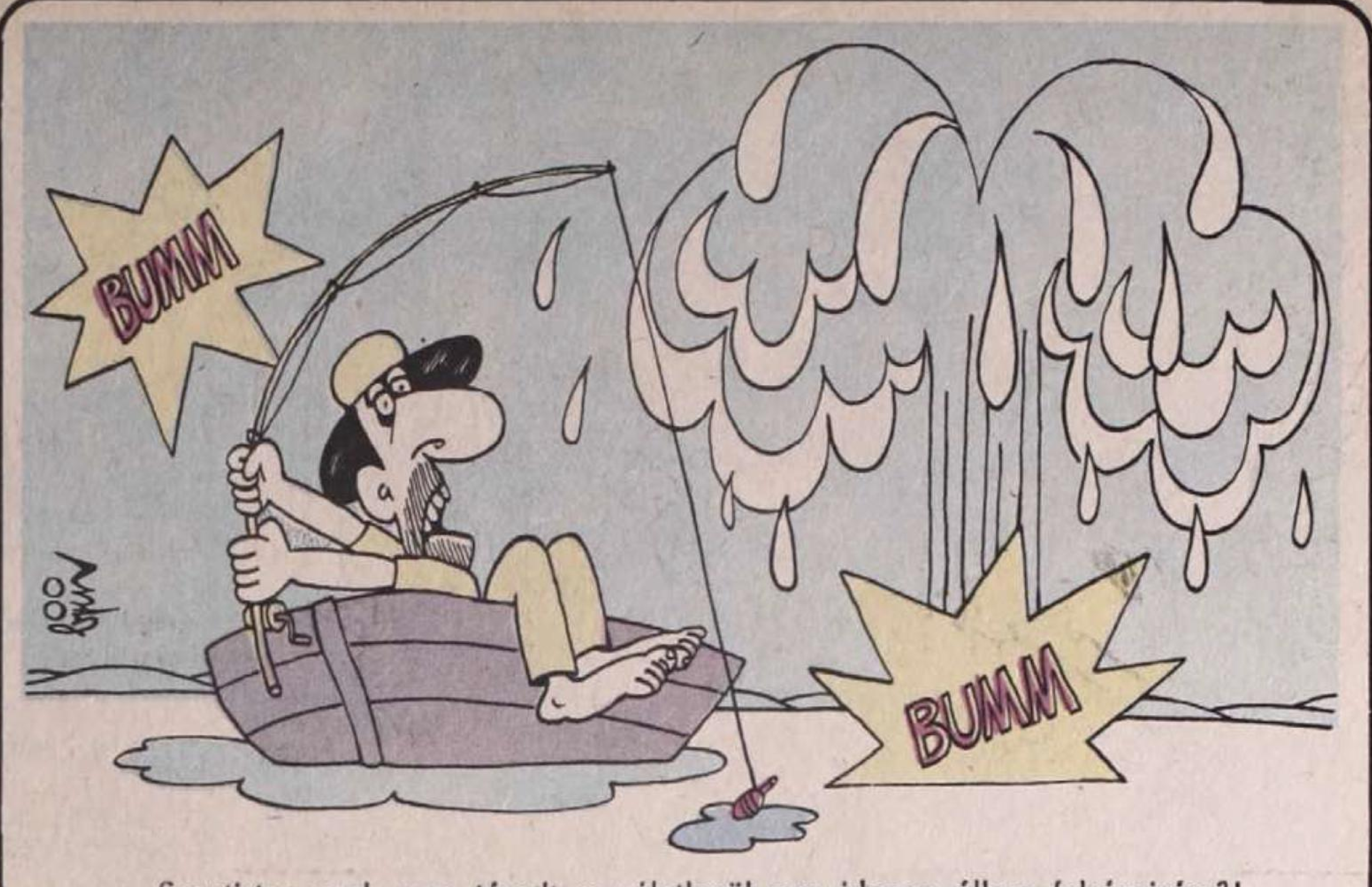
teségfeltáró tevékenység és
az energiagazdálkodást ja-

Fülöp György rajzai

AUTÓPIACON

– Mondtam, jóember, hogy ne húzza be a kéziféket!

– Szentisten, csak nem tévedtem véletlenül egy idegen állam felségvizére?!

EGYKARÚ RABLÓ

Az anya így szól a lányához:
— Miért nem hívod meg a vőlegényedet, hogy megismerkedjem vele?
— Meghívtam, de ő azt mondta, hogy már többször látott téged, és mégis engem szeret!

MEGRÖGZÖTT ÁRDRÁGÍTÓ

Az élet árnyékos oldalai

Ez itt a tavasz legszebb története. Nyugodtan mondhatom, mert — sajnos — nem a sajátom. Öreg barátom mesélte, nyugdíjas tanár, férfikorának delén.

*

Arrafelé mifelénk még mindig nagy családi ünnep a vasárnapi ebéd. A feleségem meg az anyósom a konyhán csinnadrattázik és örök probléma, hogy mi legyen az unokával.

— Gond egy szál se — mondom legutóbb. — Csak bízzátok rám Esztert, nem fog unatkozni és még a tortát is elintézem.

A nők egyik legkülönösebb vonása, hogy még negyvenegynéhány esztendős házasság után is tele vannak gyanakvással.

— Ebből semmi jó nem sülhet ki — mondta a feleségem. — Te majd betérsz a borpincébe, délig a színedet se látjuk, az a szerencsétlen kislány meg legjobb esetben is halálra unja magát.

Mit csináljak, neki lett igaza.

A tortát mindenesetre elintéztem, aztán kötelességszerűen a lefelé vezető lépcsők irányába egyengettem a lépteimet. Két borpince van ott egymás mellett. Egyikben a volt tanárok találkoznak vasárnap délelőttönként, a másikban a volt diákok. Névsorolvasás van, megjelenés kötelező és engem még sosem írtak be a hiányzók közé, ilyesmit nem is vennék a lelkemre. Különben is azt tartom, hogy vénségére legalább a rossz szokásaihoz és a jó nagyfröccseihez maradjon hű az ember.

Mit mondjak, eltöltöttem az egyik borpincében is egy kellemes órácskát, a másik borpincében is egy kellemes órácskát. A jelenségben az a legfurcsább, hogy annyi év után még mindig hall új és figyelemreméltó sztorikat az ember. Egyik borpincében is, másik borpincében is.

Például, hogy a szegedi egyetem aranyszívű professzora életében nem buktatott meg senkit. Legszigorúbb húzása az volt, amikor egy kétségbeejtően készületlen delikvens indexébe a következőket írta: „Kollokválni merészelt!"

A másik borpincében egy hajdanvolt történelmi vitakör emlékét idézték. A szóvivő azt fejtegette, hogy Árpád apánknak tulajdonképpen nem is volt egyértelműen véleményezhető dobása, amikor azt a bizonyos fehér lovat odaadta Szvatopluknak. Mert, ha megtartja, esetleg képes még pár száz kilométerrel tovább lovagolni és ebben az esetben egészen másképp alakul kis hazánk történelme.

Eszterke csendesen üldögélt. Érdekes lett volna megtudni, mit gondol a hétéves kis eszével, a sok, vidáman handabandázó öreg szivarról.

Aztán delet harangoztak és ez mindig a takarodót jelentette a két borpincében. Indultunk mi is, a játszótéren még meg kellett állni néhány percre. Eszter felült a hintára, én taszigáltam, sütött a nap, tele volt sárga virággal az aranyeső bokorsora, remekül éreztük magunkat.

Útban hazafelé viszont elérkezettnek láttam az időt, hogy Eszterkével megismertessem az élet árnyékosabb oldalait is.

— Figyelj csak! — mondtam. — Ugye vettem neked csokoládét?

— Vettél hát!

— Jó volt?

— Jó volt hát.

— Na nézd csak, délután kapsz még csokoládét, ha nagyon okos gyerek leszel. Tudod, a nagymamád olykor furcsán viselkedik. És én csak azt kérem tőled: ha megkérdez, te mindennek az ellenkezőjét mondd. Pontosan a fordítottját annak, ami történt. Érted?

— Értem hát.

— Megteszed nagyapádért?

— Meg hát!

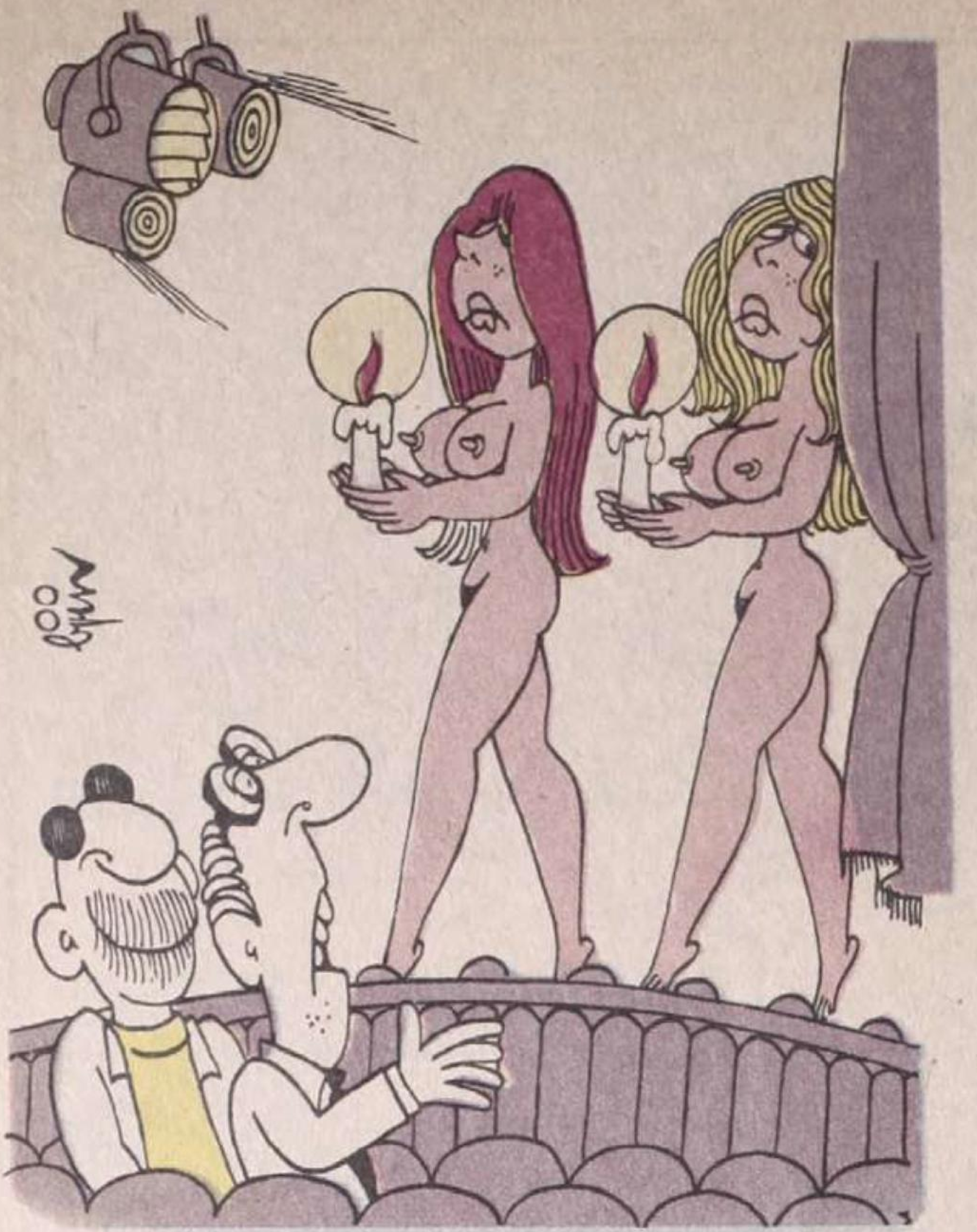
Becsöngetünk, a nej és az anyós épphogy főzőkanállal nem ront rám.

— Tudtam, megmondtam előre. Hol voltál azzal a gyerekkel? Ne szólj egy szót se, ismerem a szövegeidet, majd a gyerek megmondja az igazat. Ki vele, Eszterke, mit csináltatok mostanáig?

Eszter elvigyorodik, rámkacsint, hogy figyeljem a produkciót, aztán kivágja:

— Mit csináltunk volna? A nagypapa hintázott, én meg ittam a fröccsöket!

Peterdi Pál

– Sejthettem volna, hogy ez az a nagy dramaturgiai ötlet, amellyel be akarják hozni a közönséget!

Olvasóink javaslata alapján:

DÖBRÖGI-DÍJ '84

Hagyományainkhoz híven idén is kiosztjuk a Döbrögi-díjat.

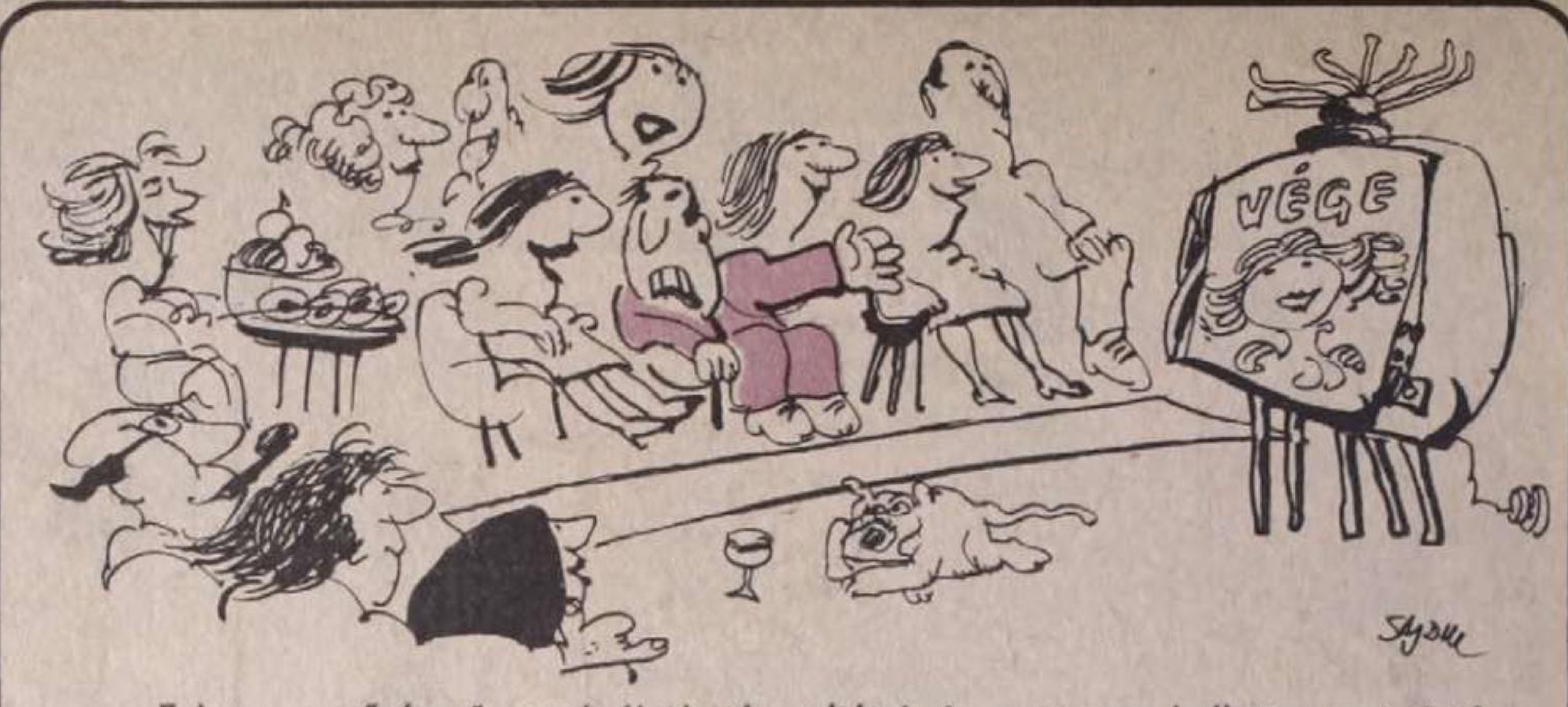
Kérjük olvasóinkat, hogy írják meg nekünk, legkésőbb május 3-ig, hogy 1983 májusától napjainkig melyik intézmény, vállalat, magánszemély érdemli meg másokat felbosszantó tevékenységéért ezt a díjat.

A borítékra írják rá: Döbrögi-díj.

A díjazottak névsorát május 17-i számunkban közöljük.

– Elhagyott az üzlettársam…

– Folyton a művésznő magánéletét tárgyaltátok és most nem hallottam, mi történt vele a darabban!

A KAPCSOLTAM-PER

A problémák akkor kezdődtek, amikor Huzagolt Rozamund és családja 17 év után váratlanul telefont kapott. A nagy esemény hírére úgy összeszaladt a rokonság és ismeretség, mint kettős ünnep után a tej.

— Ezt meg kell ünnepelni! — jelentette ki boldogan Huzagolt Rozamund, s szaszavait tett követte: aki még nem érkezett meg a Nagypofon utcai másfél szobás lakásba, azt azonnal körbetelefonozták, másokat pedig hagyományos módon, tamtam dobok közbeiktatásával értesítettek.

— Kapcsoltamot játszunk! — folytatta a megkezdett gondolatot néhány órával később a családfő.

Ekkor már körülbelül nyolcvanhatan időzhettek a nem túl tágas lakásban, s a helyzetet tovább rontotta, hogy táviratban jelezte érkezését Liptómikulásról Dezső bácsi, valamint Erdei Tisztásné. Ez utóbbi hölgy Jesenovatzon lakott és mind a hét leánytestvérét rá tudta venni a magyarországi kirándulásra, annak ellenére, hogy a rádióban többször is elhangzott a figyelmeztetés: a Duna Jesenovatznál árad, kettő, nincs jelezve, hajóvonták találkozása tilos.

Vasárnap délután hat órára megérkezett Hóvégi Ottokár is. Ő egy emelettel Huzagolték alatt lakott, de néhány nappal korábban olyan szerencsétlenül szorult be a liftbe, hogy csak most tudott kikászálódni. Ekkorra természetesen már a liptómikulási és a jesenovatzi rokonok is ott tébláboltak a közép-európai ízléssel berendezett kis lakásban, Huzagolt Rozamund pedig családfői minőségében egy-egy szótárt, lexikont nyújtott a kicsinyeknek. Az idősebbek — így például Pikkelyes bácsi a magasföldszintről — be kellett hogy érjék a leggyakoribb magyar igekötőkkel teletűzdelt kézikönyv egy példányával.

— Felhívjuk a Rózsagyuri elvtársat! — pontosította a teendőket Huzagolt Rozamund.

— Ha tudjuk! — kottyantott közbe kissé ünneprontóan Teknősbika néni, de a többiek lepisszegték.

— Még hogy mi ne tudnánk egy ilyen Rózsagyuri elvtársat felhívni! — mondták. — Nagyobb elvtársat is felhívtunk mi már, igaz, interurbánon!

Az idő azokat igazolta, akik bíztak a Huzagolt család képességeiben és szerencséjében. Könnyen megfejtették a telefonrejtvényt: a középső szám szorozva az első kettő négyzetgyökével, plusz három bioritmus, törve néggyel, végül utolsó pár előre fuss.

A hívás lebonyolítását Pikkelyes bácsira bízták: neki volt a legtöbb gyakorlata a tárcsázásban, nemhiába dolgozott negyven éven keresztül tárcsásként a vasútnál. A szerencse kitartott mellettük: vonalat is kaptak, s a játék során rövid néhány perc leforgása alatt meg sem álltak tízezer forintig.

Amikor a több mint tizenkétmillió tévénéző — határainkon kívül is figyelik a mi játékainkat — az irigységtől sárgán hallgatta Huzagolt tízezer forintot érő csatakiáltását, a boldog család még nem gondolt arra, hogy az első ránézésre tisztesnek tűnő nyereményt 197 felé kell majd osztani.

— Osszuk el egyenlően! — javasolta másnap ifj. Huzagolt, aki az úttörőben még nem tanult a differenciált bérezésről.

— Mindenkinek munkája szerint! — emelte fel intő jelként ujját a családfő, majd a teljesség igénye nélkül hozzátette: ki mint veti ágyát, úgy alussza álmát.

Ez utóbbi megjegyzést többen azonnal félreértették — a liptómikulási és jesenovatzi vendégek még csak elképzelni sem tudták, hogy hol töltik majd az éjszakát, de a dolgok menete ezen már nem akadhatott fenn.

A baráti légkörben megkezdett pénzosztás először testvérivé változott, rövid- del később pedig már egyenesen eszmecserévé fajult. A veszekedésnek az lett a vége, hogy a 197 felperes — és ugyanennyi alperes — a vitás kérdések eldöntésére bírósághoz fordult.

A bonyolult tárgyalás hónapokig tartott, közben dr. Cserna Voda bírónak szakálla nőtt és egy fogát is be kellett tömni, ám egy idő után még így is be kellett látnia: több évtizedes bírói gyakorlata során ilyen összetett üggyel még nem találkozott.

A Fővárosi Bíróság dr. Cserna Voda tanácsa végül alapos mérlegelés és megfontolás után hozott döntést. Miután megállapította, hogy a pénz nem boldogít, az összes al- és felperest felmentette — a Kapcsoltam nézése alól.

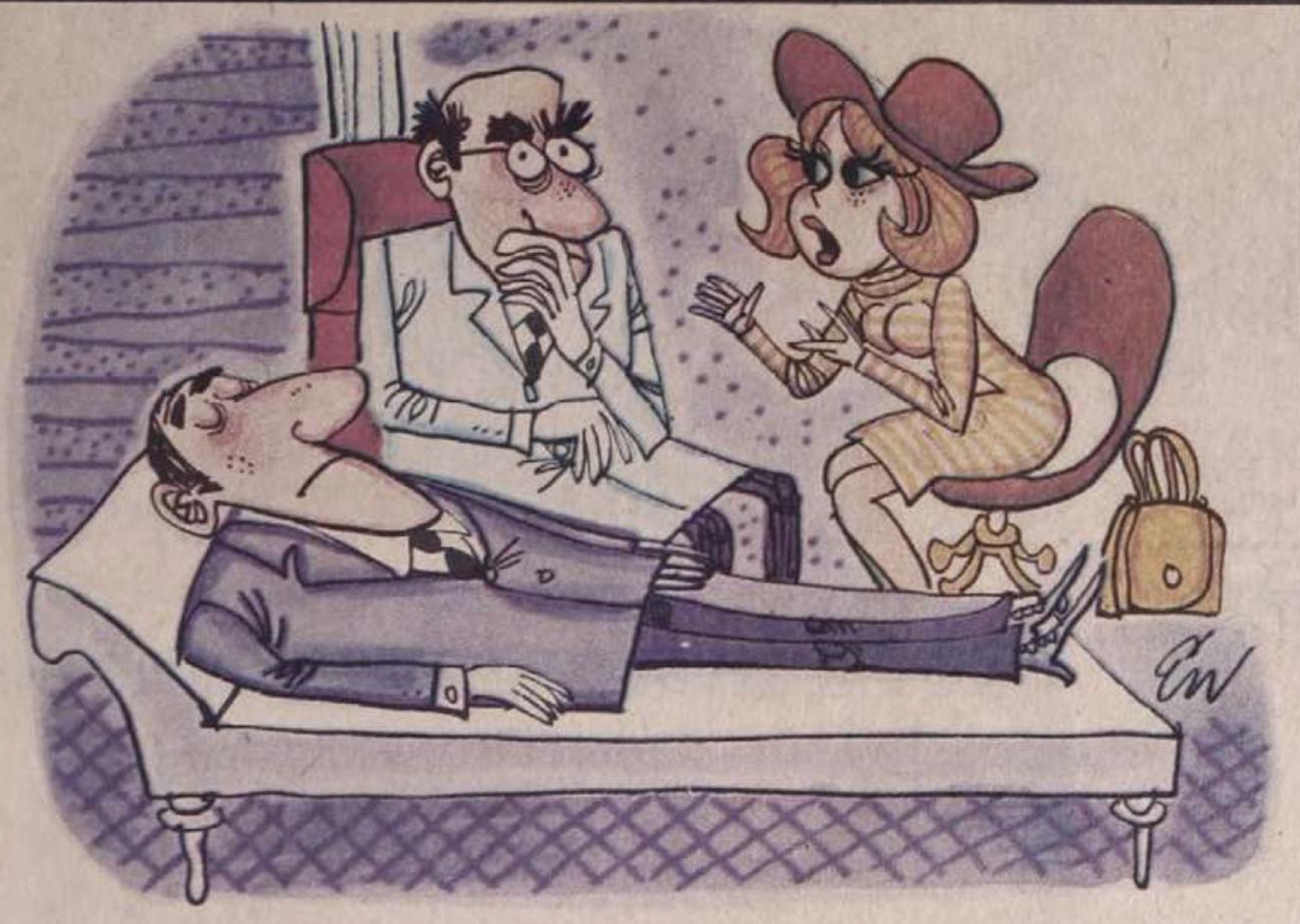
Föld S. Péter

Kőrösi Csoma jubileumára:

KELETEN IS LEHET KERESNIVALÓNK…

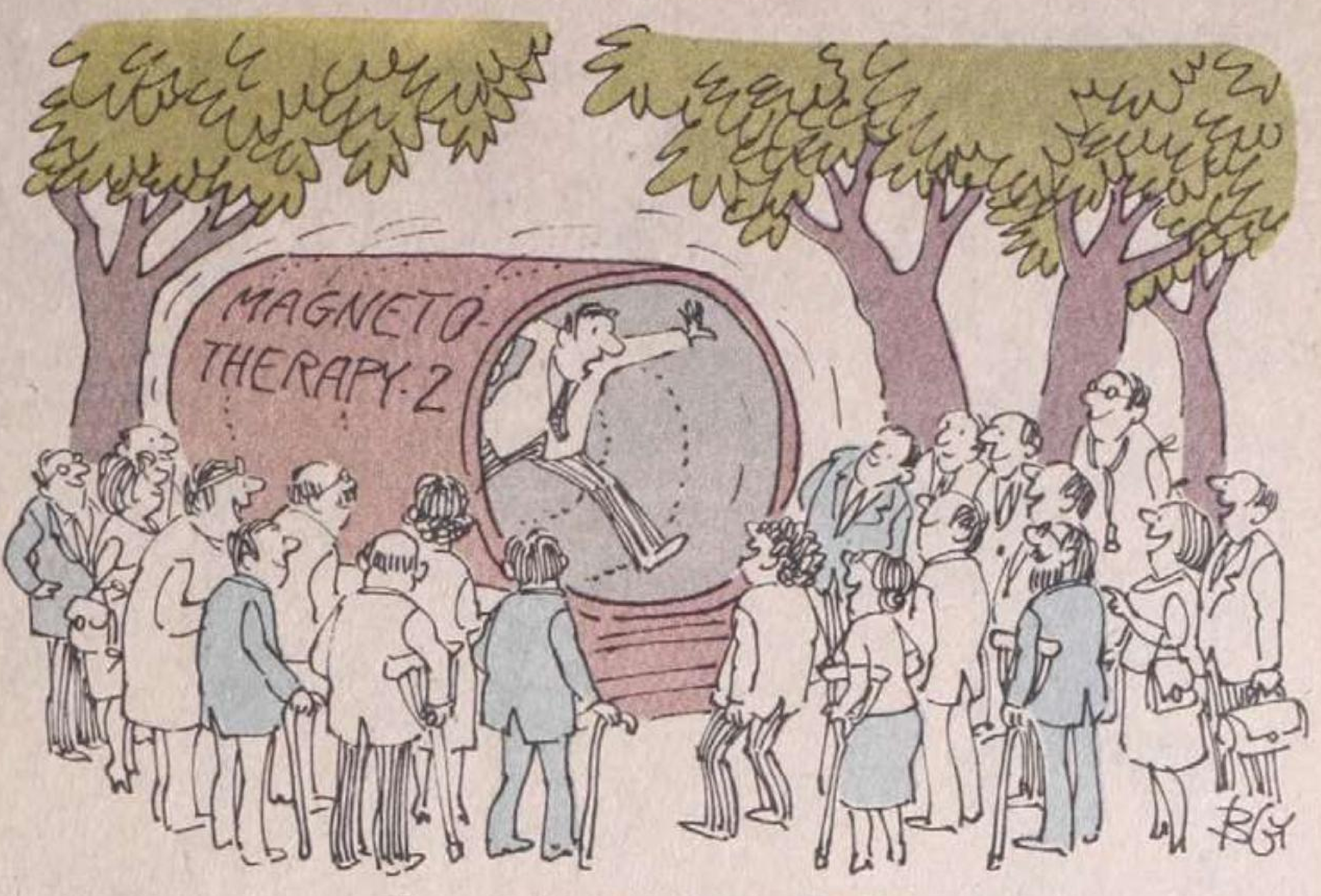
A magyar nyelv hete után:

Intézkedést eszközöltünk a nyelvhelyesség vonatkozásában!

– Segítsen rajta doktor úr! Telefonnak képzeli magát és folyton mással beszél.

KÉP A JÖVŐBŐL

Orvosprofesszor a Vitray-Parkban

JOBB EGY HARDVER TÍZ SZOFTVERNÉL!

A szomszéd lakásból már hetek óta folyamatosan magas zajszint hallatszik. Tizenéves fiúk és lányok járnak ki-be, csapkodják az ajtót, hangoskodnak. Mindenféle papírokat, ismeretlen izéket cipelnek a hónuk alatt. Borosüvegeket nem láttam náluk. Ha decilitereket nem is, de decibeleket derekasan fogyasztanak. Megkérdeztem a mindentudó Selymánét, hogy miféle házibuli folyik a szomszédomban.

— Semmiféle hábéról nincs szó — közölte Selyma asszony —, az még a mi időnkben dívott. Ezek a tinik nem buliznak, hanem állandóan szoftvereznek meg hardvereznek. Kapott a Józsika a szüleitől egy Commodore VC 64-et. Azt izélgetik csoportosan.

— Ez a hardver olyasmi, mint a hardporno?

— Rosseb tudja, állítólag mikroszámítógép. Én tizenhat éves koromban a személyi igazolványnak örültem, ezek meg személyi számítógépre vágynak. Bezzeg a lépcsőházat teleköpködik!

A beszélgetés után elhatároztam, hogy egy kissé megpiszkálom ezeket a komputeres srácokat. Nem akartam lebőgni, ezért elolvastam egy témába vágó szakcikket. Megtudtam belőle, hogy a személyi számítógép lényege a morzsa. Nem a császár-, hanem a szilíciummorzsa. Szegény szomszédasszony, porszívózhat eleget, ha azok a gaz kölykök összeszilíciummorzsázzák a padlószőnyeget. A kisszámítógép morzsái tárolják az információkat. A memória tárolási mértékegysége a kilobájt. Egy kilobájt az 1024 bájt. Azannya!

Imigyen felkészülve ripakodtam rá a szomszéd Józsikára.

— Már megint teleköpköditek a liftet! Szégyelljétek magatokat! Ha van merszed, akkor valld be őszintén, mire jó az a Commodore vécé?

— A bácsi szimpatizáns? — mosolyodott el a fiú. — Ha tetszik akarni, lefuttatjuk a gépen a bácsi bioritmusát.

— Kell a kutyának, nekem nincs bioritmusom. Nekem nem számít sem a melegfront, sem a hidegfront, sem az iráni—iraki front. Ha van forintom, nincs frontom. Inkább arról beszélj, mire jó az a mikrokomputer?

— Lehet vele videojátékot játszani, ha összekapcsoljuk a tévével.

— Katonától féláron vásárolt szovjet színes tévén is? Különben nem érdekes. Már a nálunk kapható tv-tenisz pittyegésétől is a falra mászom. Mire jó még?

— Ha a bácsi netán estin járja a nyolcadik osztályt, a gép segít a tanulásban. Betápláljuk a memóriájába egy fel-feldobott kő súlyát, a dobás erejét, az ellenszelet, s a gép matematikailag és grafikusan megadja a kő röppályáját.

— És akkor ehetek galamblevest? Mert én komputer nélkül is úgy kupánvágtam a múlt héten egy kaviccsal egy galambfit, hogy azóta is eszem a húsát. Másra nem jó?

— Ha a bácsi szereti a hasát, be lehet táplálni a gépbe az otthon található élelmiszereket, s a számítógép megmondja, hogy ezekből mit lehet főzni. Kipróbáljuk?

— Oké! — mondtam, s már diktáltam is a gépnek, hogy van a konyhában: tojás, zsír, só, hagyma. A gép kiírta a választ: főzhetek hagymás tojásrántottát.

— No, mit szól a bácsi? — lelkendezett Józsika.

— A gép rosszul válaszolt — hűtöttem le a fiút. — Nem süthetek rántottát, mert arról a gép nem tud, hogy csőtörés miatt nincs gáz. Mit tud még ez a hülye gép? — sértegettem Józsikát.

— Szótárként is használható. De a bácsi könyvtáráról ábécé sorrendben listát is ír, ha szükséges.

— Előtte viszont be kell táplálni az idegen szavakat, meg a könyvek címét, igaz? Akkor viszont nem nagy kunszt. Pláne az én öt könyvemről.

Józsika szája sírásra görbült.

— No, ne pityeregj! — vigasztaltam. — Ez a Commodore vécé csak ötvenezer forint. Jó kis játék. Egy év alatt simán megkeresem az árát, ha nem eszem csak morzsát. Galamboknak szórt kenyérmorzsát.

Estefelé leballagtam a sarki kocsmába, hogy megnyugodjak. A ház sarkánál összebújva állt a szomszéd Józsika és egy bögyös kis szőke tini. A leányzó vagy öt kiló bájt tárolt a pulcsija alatt. Hallottam a suttogásukat.

— Te mire gondolsz most? — birizgálta a lány Józsika fülét.

— Egy ZX kazettás gyorsmásolóra.

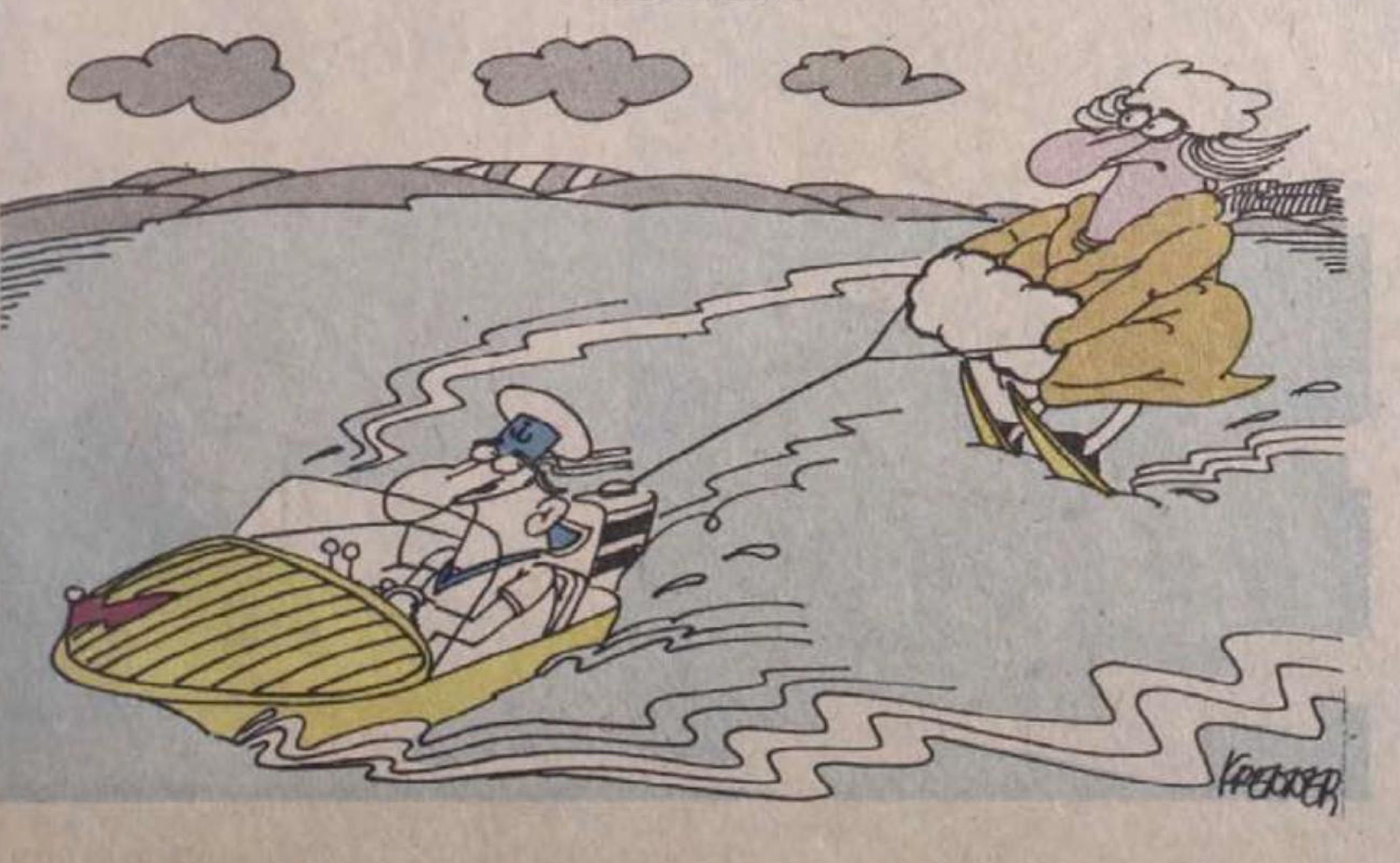
— És te? — kérdezte Józsika, végigsimítva a lány domborulatain.

— Én tudnék szeretni egy Commodore 8250LP Dual Floppyt.

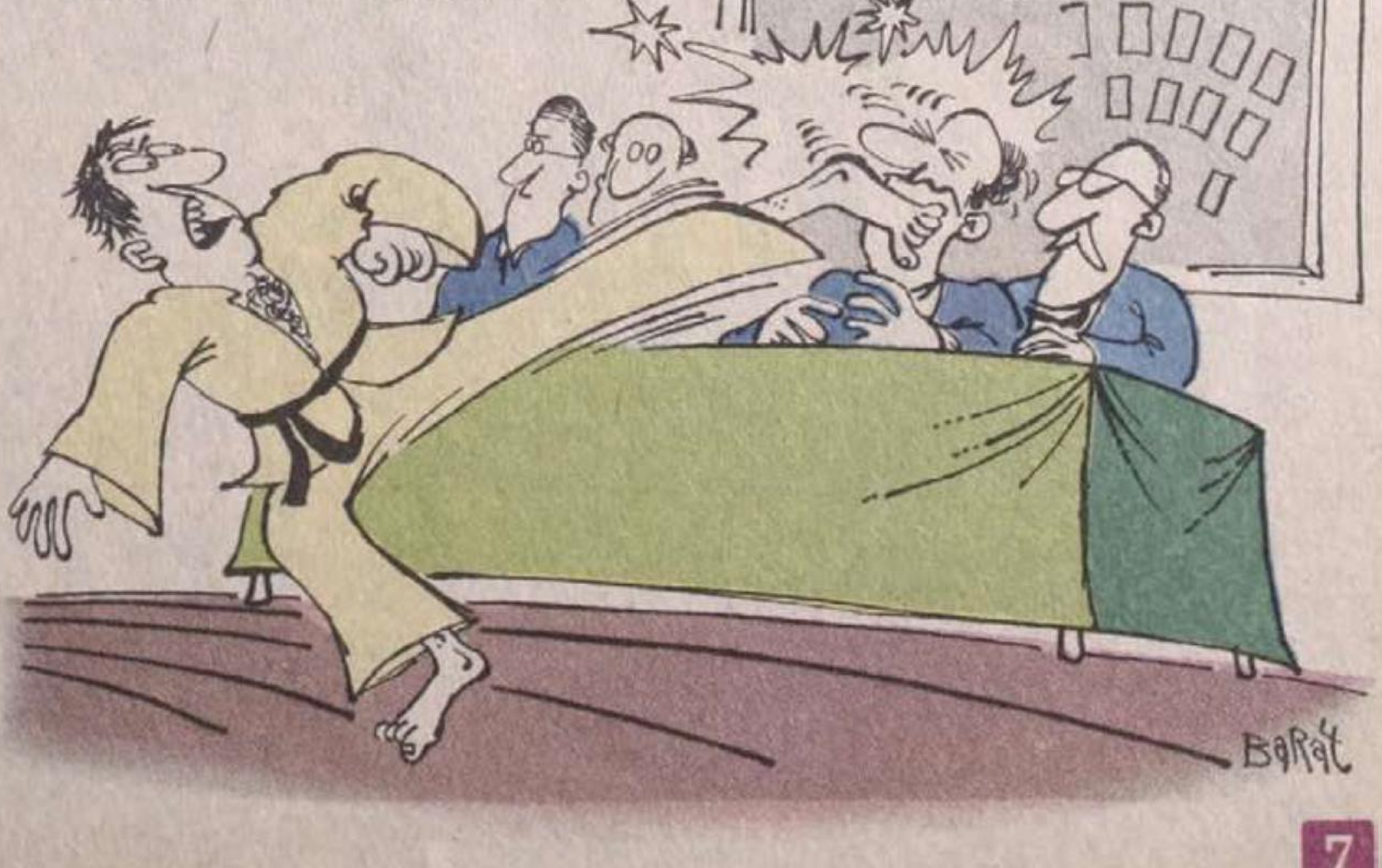
Aztán újra összebújtak és adtak egymásnak egy BASIC programnyelves puszit. Duplán éreztem, hogy öregszem.

Majláth László

ELŐSZEZON

VIZSGA A KARATEISKOLÁBAN

„Zöld erdőben jártam..."

HÚSVÉTI LOCSOLÁS

EGÉSZ NAPOS KIRÁNDULÁS

– Szendvics helyett is antibébit hoztál?!

– Te észrevetted egyáltalán, hogy itt a hivatalos tavasz?

– Máskor majd nem fogja eladni az erdőgazdaság fáit!

– Azért elszállíthatták volna már a tavalyi szemetünket!

– Téged is mindig erőszakkal hoznak el a szüleid kirándulni?

ÜZEMI KIRÁNDULÁS

– Érdekes, amikor én voltam a túravezető, én is mindennel megpróbálkoztam, mégsem voltak ennyien . . .

– Honnan veszed azt, anyu, hogy engem az erdőben lefektettek?

– Érzed, hogy milyen ruganyos a pázsit a kerekek alatt?

AGYRÉM-RÍMEK

A mamlasz

Minden puszi hős tény nála:
másé lesz a nőstény-hála!

Peches indián

Addig gázol az apacs avarban,
míg elbotlik egy anyacsavarban.

Sóhaj a KÖZÉRT-ben

Nincs tele a vaskosár:
lassan a sok vaskos ár
vetekszik a telek-árral!
Így leszünk mind tele kárral . . .

Veszekedésbe fúló finn-ugrista szümpozion

Nem lehet jó vége semmi
Kalevala-palávernek,
hol a felek ennyi bunkó-
val e kalap alá vernek!

Örök botrányhősök

Heloise és Abélard
a sírban is aberrál!
S egy brit disznó, melyet ól rejt,
rájuk röfög: „All right! All right!"

SZTK-rendelőben

– Pasztillában egyenként!
– Dobozzal? – Frászt: egyenként!

Alkony a tébolydában

„A Nap nyugszik, e főzelék kel,
takarmánynak az őz elé kell."

Előrelátó indus rendőrara

Töltsétek a poharat
mind – oszt' ánizs a rumba:
ki megissza, nem harap
hindosztáni zsarumba!

Érzékeny csavargó

Engem bizony lever hamar,
ha egy régi haver lemar!
Próbálja meg csupán: kapom
s visszakézből kupán csapom!

Sokat taxizó zenész

Ez a kövér fúvós szivar
istenuccse szívós fuvar!

Utazási prospektus kínrímekben

Ez a város Szúrabaja,
hol senkit sem szúr a baja.
Következik Leningrád,
kerül kozák len-ing rád.
Tekintsed meg aztán Hallét,
s ízleld meg a német hallét!
Onnan csak egy ugrás Marseille,
a bélszínből ott hamar szelj!
Majd nevethesz – itt van London –
minden Hyde parki bolondon.
Végül utazz Torontálba,
hol disznó vár toron tálba'!

Timár György

– Ejnye, Kunigunda, még hadüzenet sem volt és te máris megadod magad?

Hátha valaki nem ismeri

Az szb-titkár, tihanyi kiránduláson, a dolgozókhoz:

— Emberek, most beszéljenek béremelésről. Most lesz visszhangja!

*

— Hová viszed azt az órát?

— Az állatorvoshoz.

— Megbolondultál? Miért?

— Nem szól a kakukk...

TAVASZI NAGYTAKARÍTÁS

– Előbújhatsz ... vége!

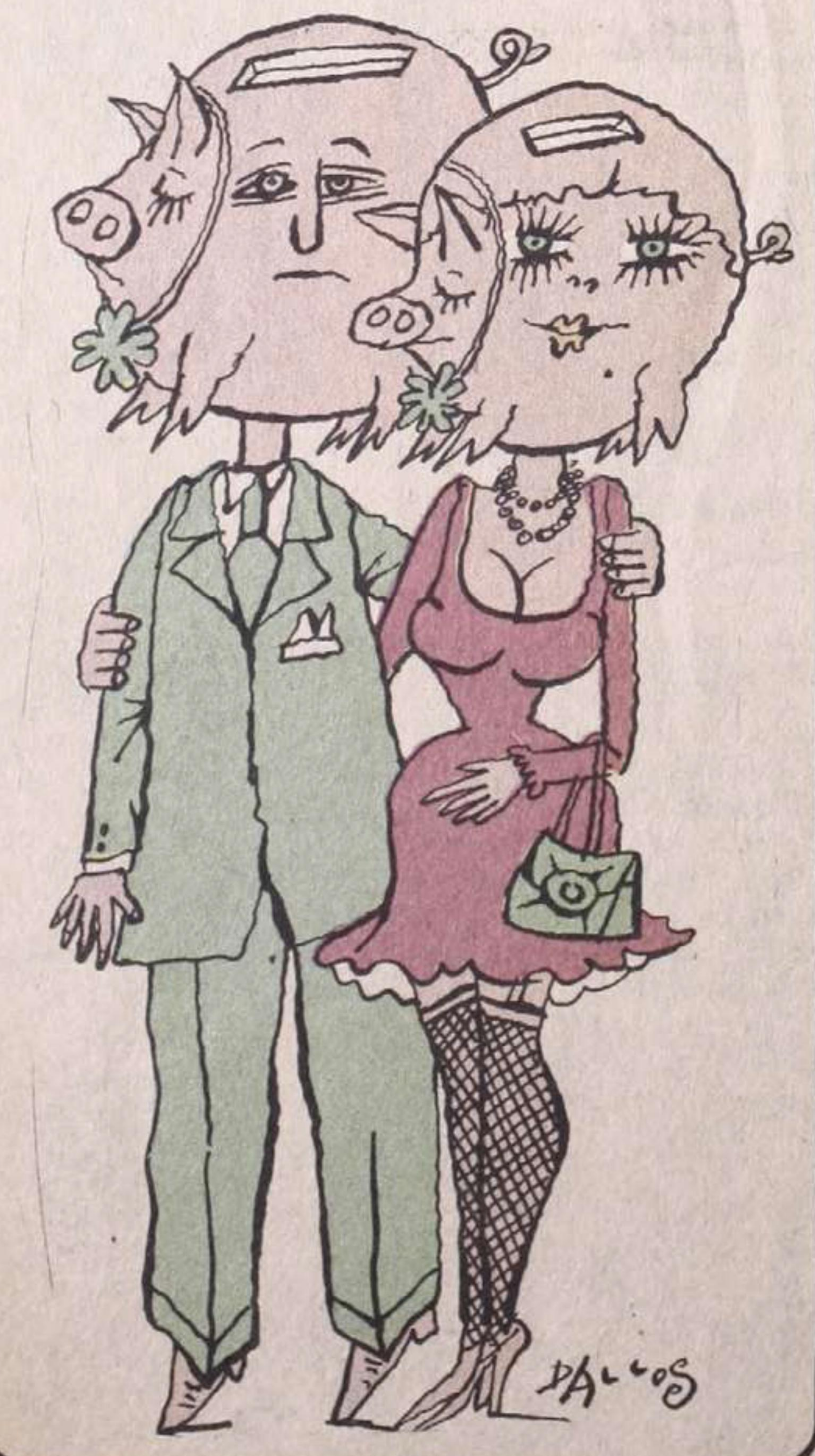
Hátha valaki nem ismeri......

— Vannak állatkolostorok, Jean?

— Nincsenek, uram.

— Akkor hol laknak az állatbarátok?

FIATAL HÁZASOK

Madármese á la Hitchcock

— Na, mit szól, szomszéd? Természetesen a Madarakhoz! — ugrándozott oda az egyik veréb a másikhoz a játszótéri pad közelében, ahol jólesően sütkéreztem. — Talán csak nem azt akarja csiripelni nekem, hogy nem látta?

— Tudja, szomszéd — restellkedett a másik —, már kényelmesen elhelyezkedtem az ablakpárkányon, ahonnan jó rálátásom volt egy színes tévékészülékre, amikor a vetítés előtt megjelent a képernyőn a kedves Kertész Zsuzsa és felhívta mindazok figyelmét, akik nem bírják az izgalmakat, hogy most még meggondolhatják magukat: megnézzék-e a filmet vagy sem.

— Azt hiszem, maga az egyetlen veréb, aki hagyta magát lebeszélni — berzenkedett emez. — Nem is lesz magából soha karakán harcos madár. Tudja jól, hogy én utálom a galambokat, sirályokat, varjakat, mert elzabálják előlünk a legjobb falatokat, de ahogy ebben a filmben velünk összefogva megfélemlítették és megcsípdesték azokat a nagy hősöket, az embereket, hát azt magának is látnia kellett volna.

— Könnyű magának — így a másik —, maga, ha jól tudom, tévékritikus; megszokta már a csipkelődést. De én csak egy szürke kis főkönyvelő vagyok az Egyesült Ló és Déligyümölcs Kiszerelő Vállalatnál.

— Akkor is! — ugrált harciasan az ítész. — Ez a Hitchcock mégis csak a mi emberünk, akarom csiripelni, a mi madarunk. Igaza van: ki az emberekkel a városokból!

— Hess! — szóltam közbe, mert már nagyon idegesített a szemtelensége.

Mindketten elröppentek. De én továbbszövögettem magamban az akaratomon kívül kihallgatott madárnyelvű diskurzust. Hiszen nekem is megfordult a fejemben, hogy megnézzem-e a Madarakat éjnek évadján, nehogy utána rémálmok között hánykolódjam az ágyamban. Végül is nem hallgattam Kertész Zsuzsára. Mindegy. Akkor is nagyon szép a tévétől, hogy előre óv az olyan műsoraitól, amiken jól felizgathatom magam. Vajha többször is megtenné.

Na jó, de mi van, ha én hajlok az óvó szóra, s momentán még nem vagyok álmos. Nézzük, mi megy a kettesen, szemben a Madarakkal. A szilveszteri gála ismétlése. No de ha én madarakra vagyok felajzva! Adják akkor nekem a Kék madarat a Maeterlincktől vagy a Sirályt a Csehovtól. De legalább A veréb is madárt...

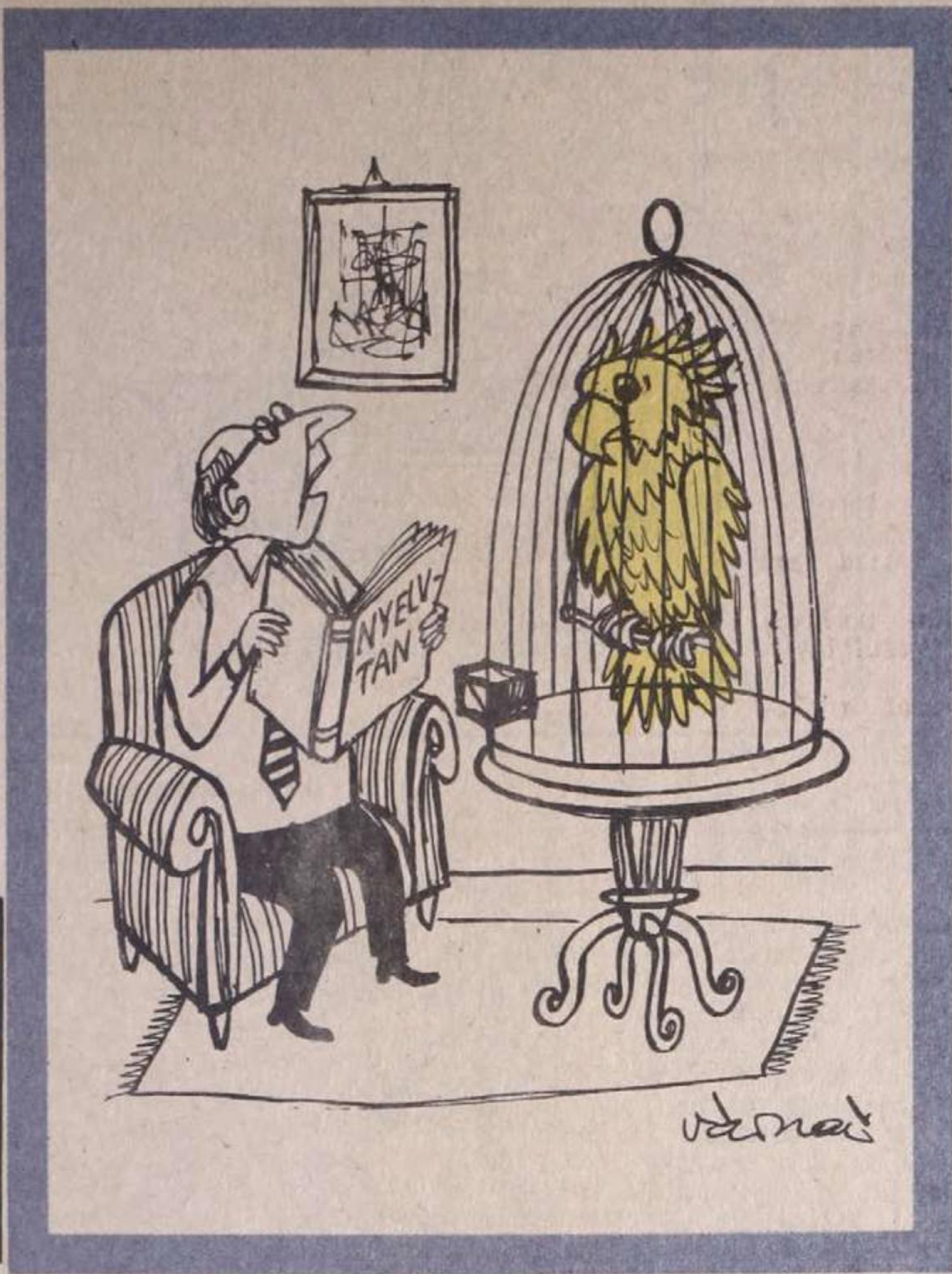
Ha azonban a fakultatív kínálat nem megy, tudok egy jobbat. Jön a Hitchcock-sorozatban a Psyho. Van abban egy bestiális gyilkosság a fürdőszobában. Ha előtte megjelenne a bemondónő szelíd mosollyal, s bejelentené, hogy a gyengébb idegzetűek most pár percig ne nézzenek a képernyőre, majd csilingelnek, ha lehet... Akkor a szófogadó nézők már csak azt látnák, amikor a gyilkos szépen kitisztogatja, rendbeteszi a kádat. S ebből a pedantériából akár példát is lehet meríteni...

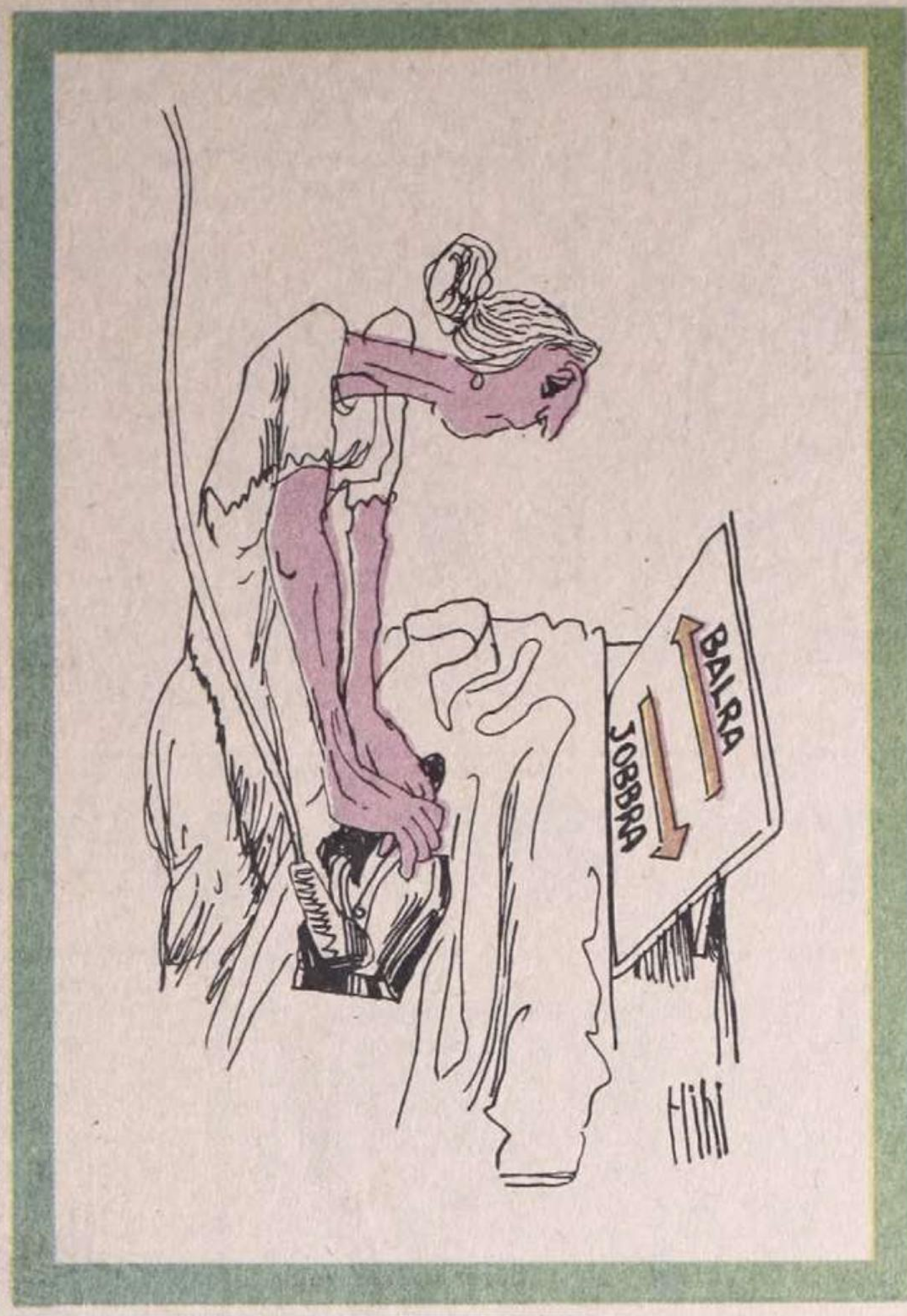
Most a mozikban is szép számmal mennek rémfilmek. Csak úgy magam elé képzelem, hogy a partnernőmmel bemegyek a moziba, ahol a Kisvárosi fojtogató című filmet adják, amikor az ajtóban elémtoppan az igazgató és — huhhh! — rámijeszt. Kicsit összerezzenek. — Ön két fojtogatást játszva elvisel — mosolyog az igazgató, de a filmben nyolc van. Szíveskedjék az úr velem fáradni, a hölgy pedig a kolléganőmmel. Egy fülkébe kísér és izgatottan a fülemhez hajol; — E percben telefonált egy nő, aki bejelentette, hogy most tudta meg: a férje a szeretőjével a filmszínházunkba készül, és egy önnel szó szerint megegyező személyleírást adott... Á, csak tréfa az egész, de ön férfiasan állta az ijedelmet, nem kapkodott a szívéhez. További három fojtogatás az öné. Ha most még a hét fogást is kiállja, anélkül, hogy elnevetné magát, minden veszély nélkül végignézheti az összes fojtogatást...

Sas György

– Sikerült szerződtetnünk Billyt, főnök, mindjárt kinyomattam százezret mindkét plakátváltozatból...

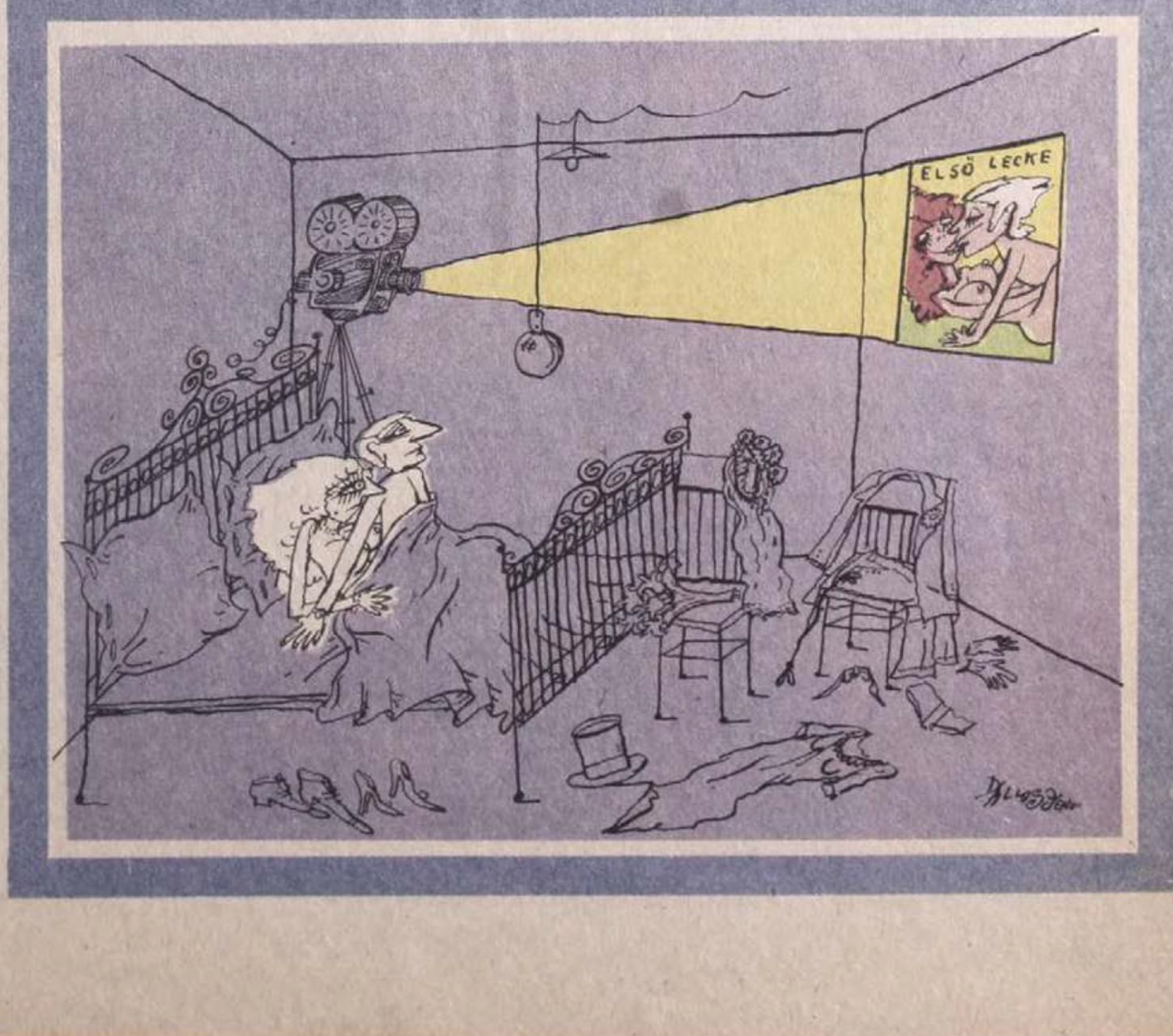

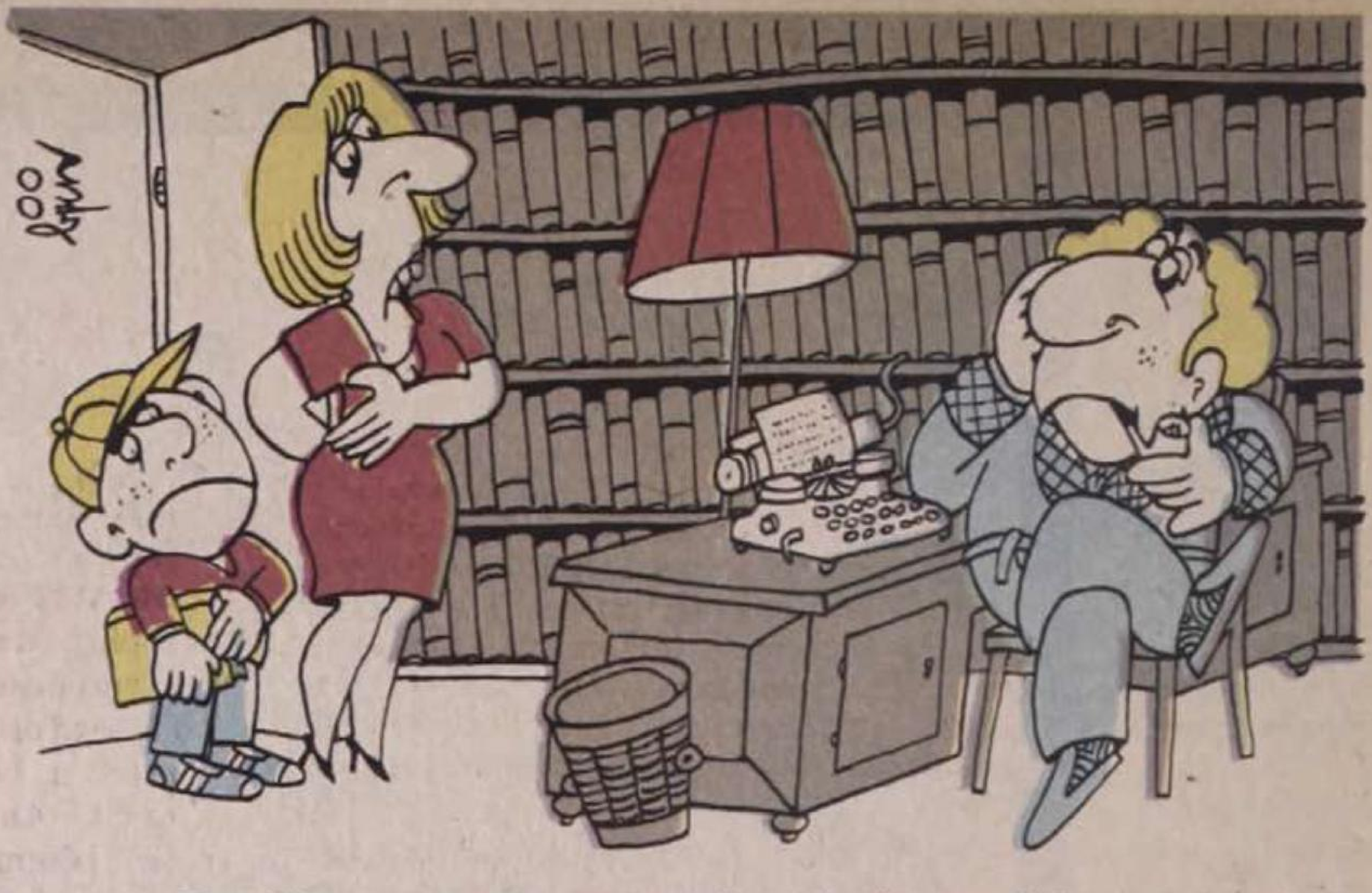
VÁRNAI, HEGEDŰS, FÜLÖP, LEHOCZKI, DALLOS

CSÁBÍTÁS

– Fiacskám, megint itt van egy olvasód, aki nem érti a te modern meséidet...

EGY CSECSEMŐ GONDOLATAI

Borzalmasak ezek a felnőttek! Igazán, olyan gyerekesen tudnak viselkedni. Anyukám például minden reggel, amikor felébreszt, ötvenszer elmondja, hogy: „Mondd szépen, hogy anyu-ci... a-nyu-ci!". Annyira unom már az egészet, hogy rendszerint ásítok agy nagyot. Erre boldogan felkiált: „Hallottátok?! Azt mondta, a-nyu!". Irtózatos. Aztán elkezd vetkőztetni, és megszid, mert nem száraz a pelenkám. Nem tudom, mit vár egy féléves gyerektől. A reggelinél még bosszantóbb. Azt kell játszanom vele, hogy vonat vagyok, és minden kanál papi egy-egy utas. Nevetséges! „Hmm, de finom ez a nagymami" — mondja, és a számba töm egy kis reszeltalmát. Egyszer tényleg megkóstoltam a nagymamit, de nem volt olyan nagyon finom, sőt, még visított is. Vele egyébként egész jókat lehet játszani. Egy nagy könyvből szokott nekem szép színes madarakat mutogatni, de mindig borzasztóan megsértődik, ha egy-két oldalt kitépek. Pedig marad neki éppen elég. Másik nagy hibája az, hogy nem tud rendesen beszélni szegényke. Ilyeneket gügyög: „Édesz, ajanosz tündéjbogajam, hát finci volt a vacsoja?". És a tetejében meg van arról győződve, hogy imádom a valószínűtlen játékokat. Kizárólag világoskék cicát, piros békát, lila oroszlánt és rózsaszínű-zöld kockás kiskutyát szokott nekem ajándékozni.

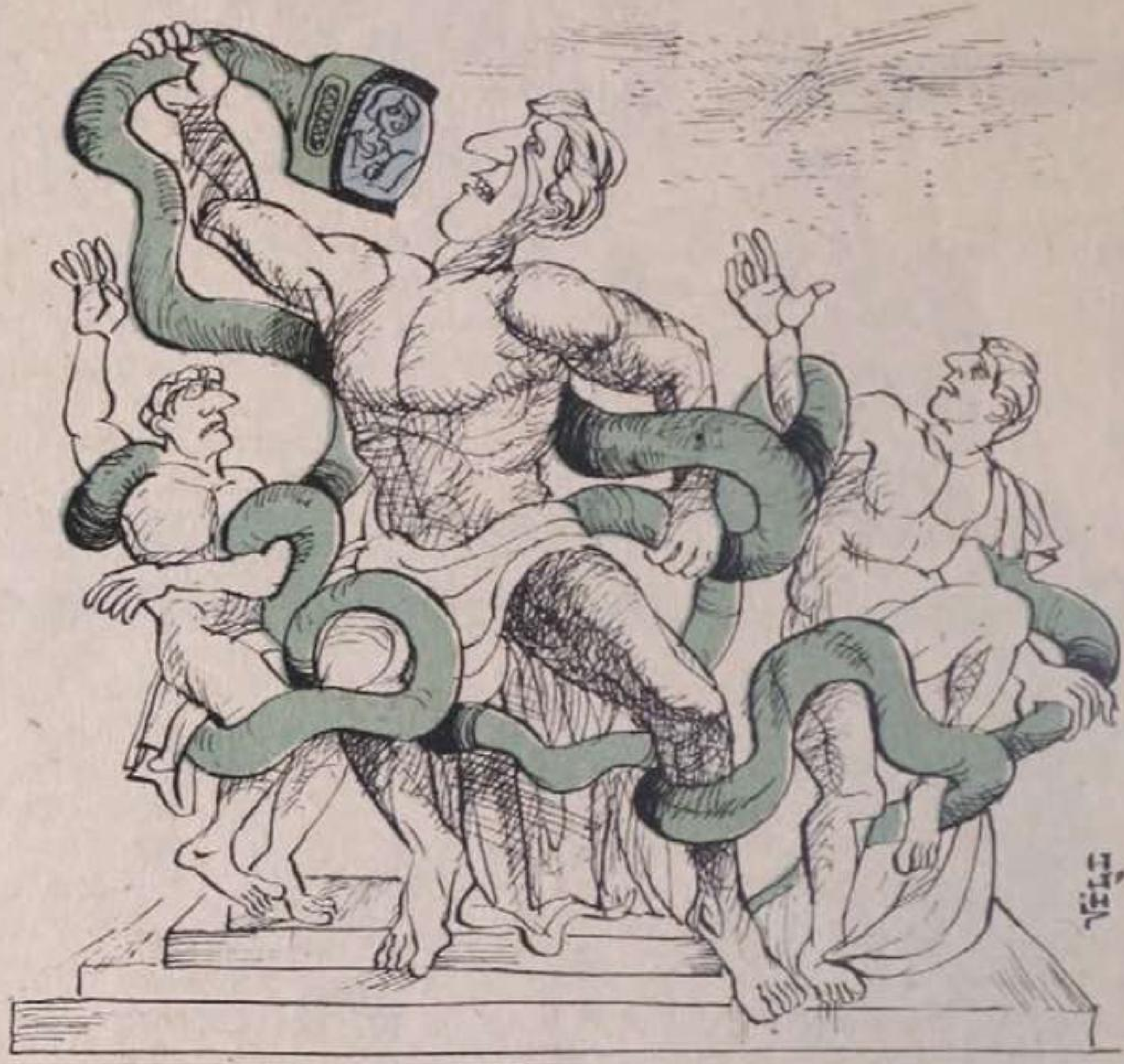

Apukám is van. Szúrós szakálla van, de azért el lehet viselni. Ő szokott sétálni vinni. Mindig mutogat, hogy mi micsoda, aztán visszakérdezi: „Mutasd meg drága, hogy melyik a bokor!". Nem mutatom. Ő biztosan tudja, engem meg ne vizsgáztasson. Nahát! A fürdésnél is szokott segíteni, azért megy mindig víz a szemembe. Borzasztóan ügyetlen.

A nagytestvérem ötéves, és nagyon féltékeny rám. Múltkor, amikor mindenki velem játszott, vele pedig senki, a nyakamba öntötte a málnaszörpöt, aztán kiröhögött. Azt hiszem, kezdem megkedvelni. Szimpatikus nekem, hogy nincs úgy oda értem. Hiába, ő is gyerek. Tehát még normális.

Nagy Zsuzsa

JÖN A KÁBELTELEVÍZIÓ

— Hozza az esernyőmet, Jean! Átmegyek a bácsikámhoz.
— Ilyen felhőszakadásban, uram?
— Igen, Jean, mert azt mondta, akkor menjek, amikor jólesik.

*

Az üzletben rablók járnak. A tulajdonos másnap így szól a barátjához:
— Tudod öregem, micsoda szerencsém van? Éppen tegnap értékeltem le az áruim nagy részét.

NÉPMŰVÉSZET

TRIBÜN

Egy nyugatnémet szolgálati szabályzatból:
„Bizonyos vízmélységen túl a katonának öntevékeny módon úszásszerű mozdulatokat kell tennie."

●

Frank Layden, az Utah Jazz edzője az egyik játékosát leckéztette:
— Hajmeresztő dolgokat művelsz, fiam. Most áruld el, mi ez a részedről: tudatlanság, vagy közöny?
Mire a sportember:
— Nem tudom, mester. És nem is érdekel.

●

Marv Harshman, a washingtoni egyetem kosárlabda edzője elárulta, miért választ gyors emberek helyett inkább hatalmas termetű játékosokat:
— A gyors emberek elfáradnak. A magasak viszont nem zsugorodnak.

Horst Voss elvállalta a súlyos anyagi gondokkal küzdő 1882 Opladen elnöki tisztét. Amikor megkérdezték, hogyan tehette, így válaszolt:
— Istenem, aki megnősült, más szamárságokra is képes.

●

Wildor Hollmann, a kölni TF világhírű professzora a túlsúlyt, a magas vérnyomás és az anyagcserezavarokat tartja az infarktus fő okának.
— Akinél mindez együtt van — mondta —, azt csak egy időben jött közlekedési baleset mentheti meg a korai haláltól.

●

Coppell, a Manchester United válogatott játékosa súlyosan megsérült és bejelentette, hogy visszavonul.
— Hasznos lenne — írta a Daily Mirror sportrovata —, ha ez a csupaszív ember legalább mint menedzser megmaradna a labdarúgás számára. Sajnos azonban ahhoz túl intelligens.

(p. p.)

AZ OLVASÓ OLDALA

JURÁS FERENC JELENTKEZIK

Néhány hónappal ezelőtt olvastam a Hajnal Csabák jelentkezzenek című írásukat. Idáig nem tartottam fontosnak, hogy reflektáljak a cikkre, hiszen többek szemében ez úgy tűnhet fel, mintha a népszerű levélíró vetélytársa akarnék lenni. Nem vagyok szakértő a Hajnal Csaba-féle eszmékben, de képesnek tartom magam arra, hogy — természetesen a saját magam stílusával — folytassam, amit a népszerű sajtólevelező elkezdett. Engedjék meg, hogy először a hazai telefonhelyzetről fejtsem ki véleményem.

Szép számmal jelennek meg tudósítások, javaslatok, vélemények az országos telefonhiányról — telefon azonban továbbra sincs elég. A gondok átmeneti megszüntetésére talán csak egy hathatós javaslat hiányzik. Azt javaslom, hogy a telefonok kiutalásánál vegyék figyelembe, hogy ki milyen munkakörben dolgozik és a fizikai munkásokat részesítsék előnyben az irodai dolgozókkal szemben. Ily módon ki lehetne szűrni azokat, akiknek gyakorlatilag semmi szükségük nincs a készülékre, mivel munkakörükből kifolyólag napközben közvetlen lehetőségük van a telefonálásra, hiszen íróasztalukon ott a telefonkészülék. A gyárak dolgozói, akik gyakran nehéz, fáradságos munkát végeznek, az eddiginél könnyebben jutnának telefonhoz.

Ha a gyakorlatban érvényesítenék a javaslatomat, tudom, ettől még nem lenne több készülék, ám — és ez is fontos — a meglevők igazságosabban lennének elosztva.

Jurás Ferenc
Budapest, Mező Imre u. 16. 1086

MONEY, MONEY, MONEY...

Mint a lap régi olvasója, egy esetemet szeretném Önöknek megírni. Nemrégiben a XIV. kerületi Kelen József utcai 14 408 sz. KÖZÉRT-ben kb. 47 Ft értékű árut vettem volna, azonban a szerződéses üzlet vezetője nem akarta elfogadni ötvenforintos bankjegyemet, mert a hajtásnál egy kis repedés volt rajta. Amikor be akartam írni megjegyzésemet a vásárlók könyvébe, a felesége kikapta azt a kezemből, így erre nem kerülhetett sor. Tehát nem is- merték el az ötvenforintost törvényes fizetőeszköznek.

Bejártam fél Európát, de ilyet sehol nem tapasztaltam. Még a szakadt pénzeket is átvették Törökországban, vagy például Olaszországban is. Amikor egy külföldi eladót megkérdeztem, mit csinál a szakadt, rongyos bankjeggyel, azt felelte: a bankban, vagy a postán beváltja és másikat kap helyette. Ha nem ezt tenné, éhenhalna, ő ugyanis a bevételből él.

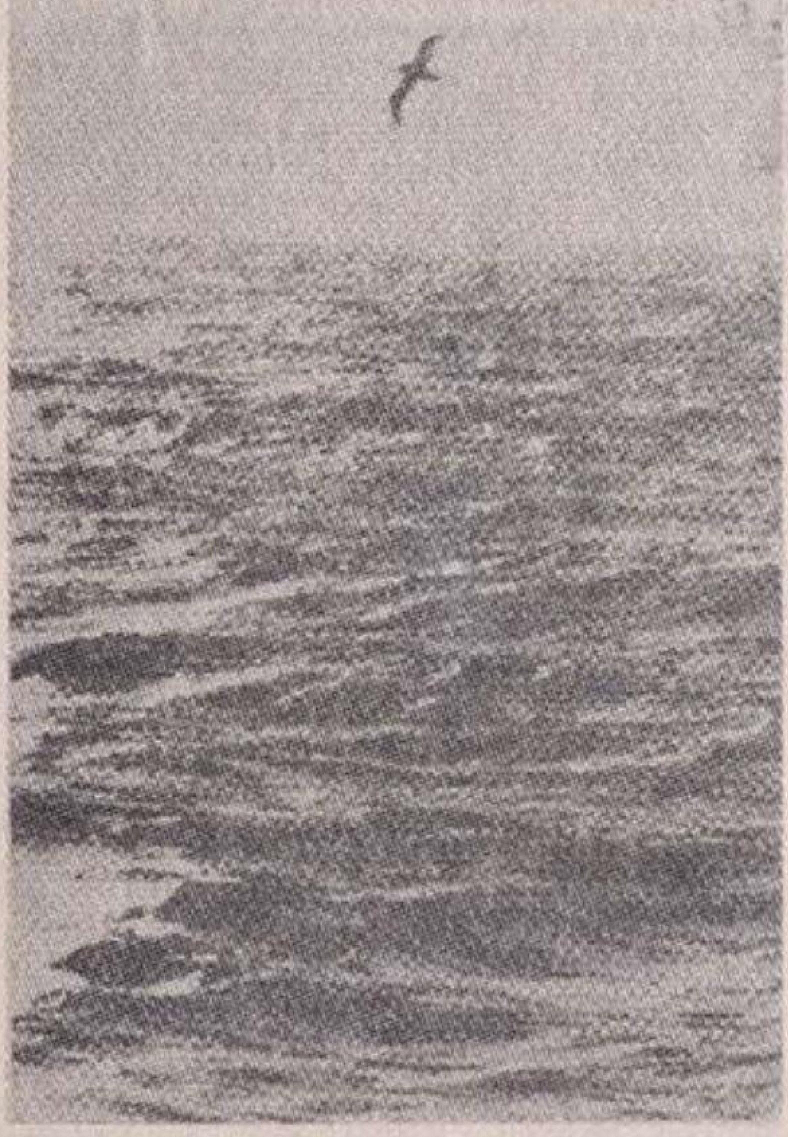
Buru János dr.
okl. jogász, ny. MÁV m. tiszt
Budapest, Teherkocsi u. 10/C 1107

TÜCSÖK és BOGÁR

hizlalni való választott borjú:
drágul a hizlaló takarmány, főként az abrakfélék nagyobb arányú emberi fogyasztása miatt;
ezért a vállalkozók nem szíve-

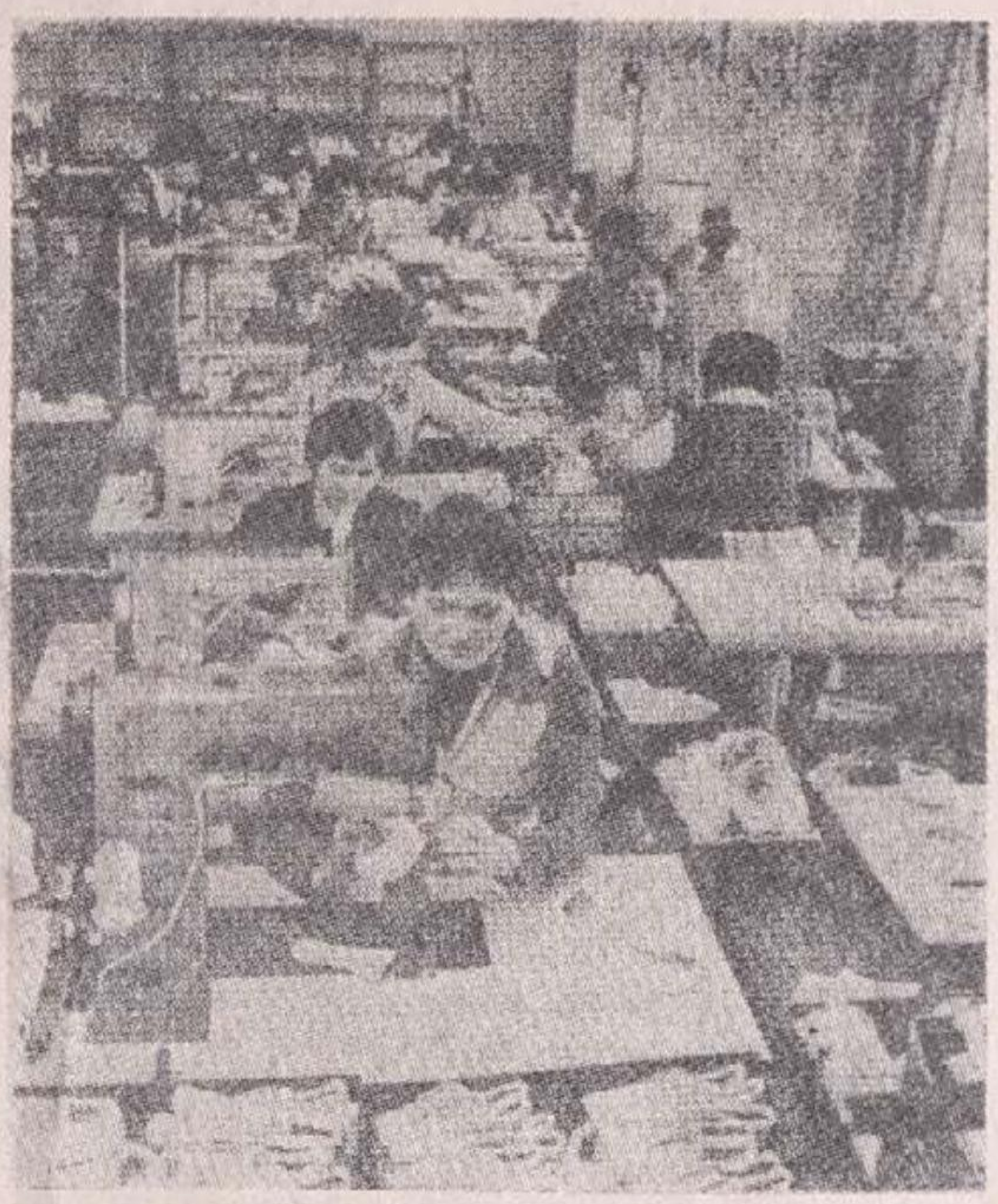
A haza javára, a magad hasznára — egyél kevesebb zabot!
(A Magyar Mezőgazdaság c. lapban lelte Fohner Zsuzsa, mányi olvasónk)

Óceánok olajszennyezettsége

Képünkön: tankhajó az Atlanti-óceánon

Szárnyastank. A neve: Sirály.
(Az Észak-Magyarországban fedezte fel Siket Klaudia, miskolci olvasónk)

■ A kapuvári Vas-, Villamos- és Szolgáltatóipari Szövetkezet gyümölcsöző együttműködést alakított ki a szombathelyi Sabaria Cipőgyárral. A szövetkezet cipőfelsőrész-készítő részlegében 45—50 pár cipőfelsőrész készül idén.

Nem egy viharos gyümölcsözés!
(A Kisalföld című lapban fedezte fel Gulyás Rudolf, győri olvasónk)

Kelenföldön családi házban **két külön bejáratú**, központi fűtéses **szoba** egy-egy nem dohányzó lánynak, konyha- és fürdőszoba-használattal kiadó. Érdeklődni személyesen: hétköznap 19 óra után, szombat, vasárnap egész nap. Cím: Budapest XI., ▬▬▬

De nem hisztérikusan!
(Az Esti Hírlap apróhirdetései között fedezte fel Molnár József)

HÁROM APRÓSÁG

1

A Ludas Matyi tavalyi 35. számában szóvá tettük, hogy a környezetvédelem szerény eredménye az a tábla, amelyet a Sashegyi úton a tanács felszereltetett. „Föld és törmelék lerakása hatóságilag tilos!" Az utolsó szót időközben áthúzták. Aki csak a környéken jár a táblát megmosolyogja.
Kár, hogy a tanács nem szeret nevetni.

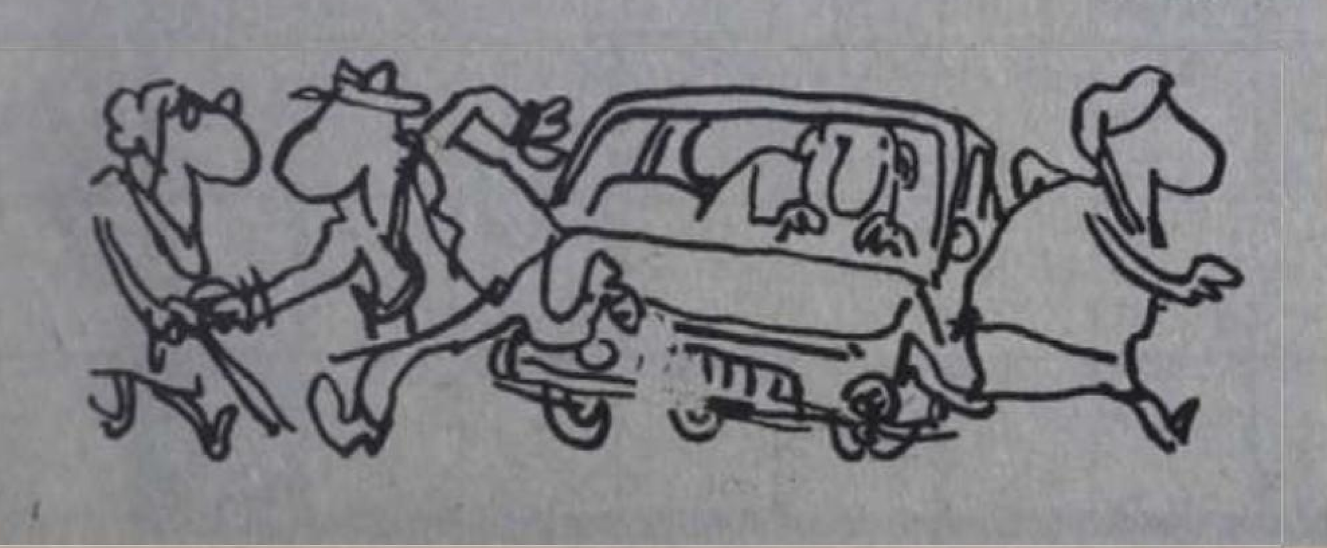
2

Hűvösvölgyben, a Szipka utca végén, tábla jelzi, hogy a területet az Országos Környezet- és Tájvédelmi Hivatal tájvédelmi körzetté nyilvánította. „Óvja, védje a természet értékeit" — olvassa a turista. És mit lát, ha körülnéz? Felháborítóan szemetes tájat. A figyelmet nem először irányítjuk az említett területre. Ám úgy tűnik, hiába!

3

Életveszélyes jeleneteknek lehetünk tanúi mindennap a Nyugati pályaudvar előtti villamosmegállónál. Cirkuszi artisták nem produkálnak olyan vérfagyasztó jelenetet a trapézon, mint a gyalogosok az utcán.
A 6-os villamosról leszállók nem az aluljáró felé indulnak, hanem robogó gépkocsik előtt, mellett és között akarnak a járdára eljutni. Nem mindig sikerül! Hivatásos gépkocsivezető barátom csikorgó fékezés után, így fohászkodott: Nem lehetne itt zebrát festeni?

(f. i.)

KIOSZTOTTUK A LAPOT!

Jó volt a lapjárása Riczu Zoltánnak (Miskolc, Vologda u. 20. 3525), aki „Osztjuk a lapot" címmel meghirdetett pályázatunk sorsolásán 100 db kártyanaptárt nyert.

Gratulálunk szerencsés kártyázónknak, nyereményét postán küldjük el.

Gábor Andor klub

MÁR KÉSŐ

című rejtvényünk megfejtése:

— Ugyan édes öregem, kinek kellenénk már mi ketten?

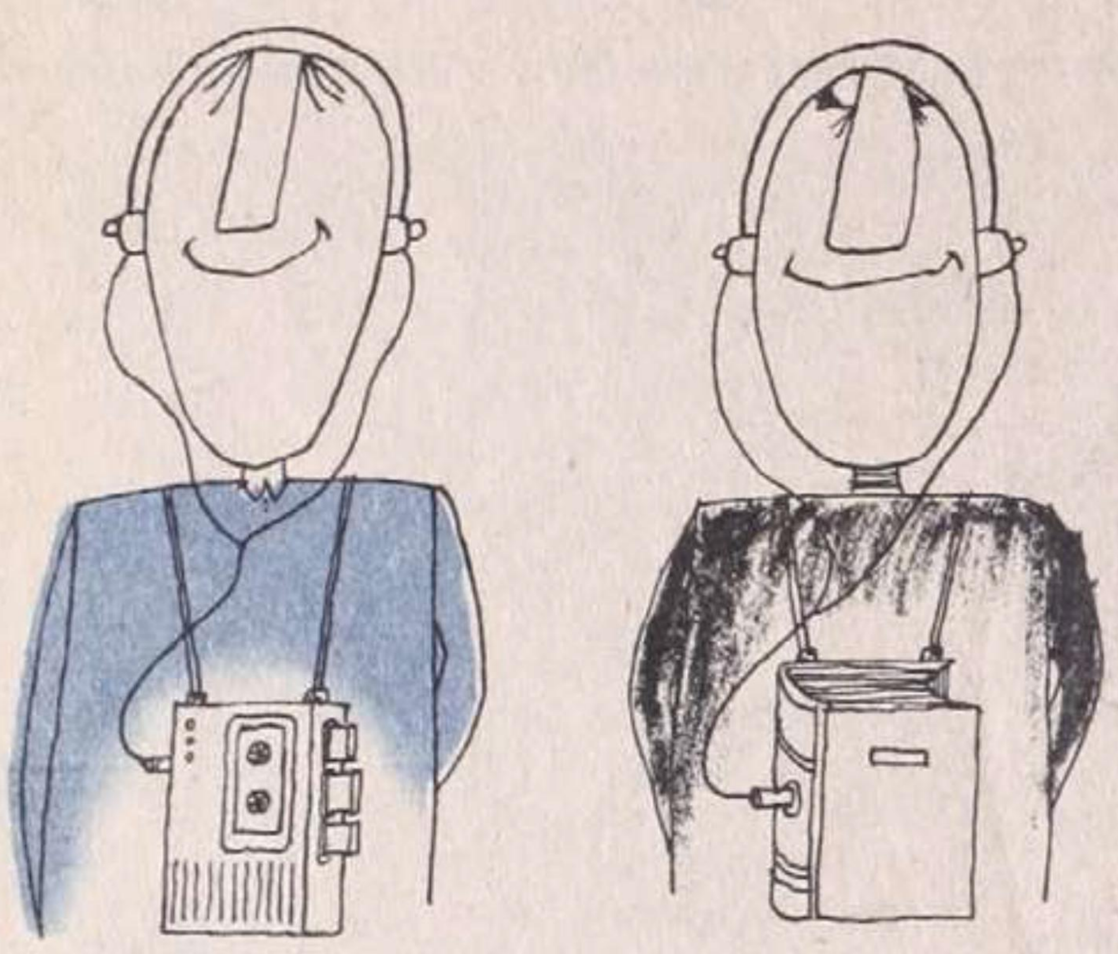
200 forintot nyert:
Kövesdi Istvánné, Gödöllő, Rózsa u. 20. 2100
Farkas László, Miskolc, Ságvári E. u. 35. 3532
Horváth Lajosné, Bp. Szigetvári u. 20. 1203

A nyereményeket postán küldjük el.

– Őt fogom most előléptetni!

KULTÚRSZOMJ

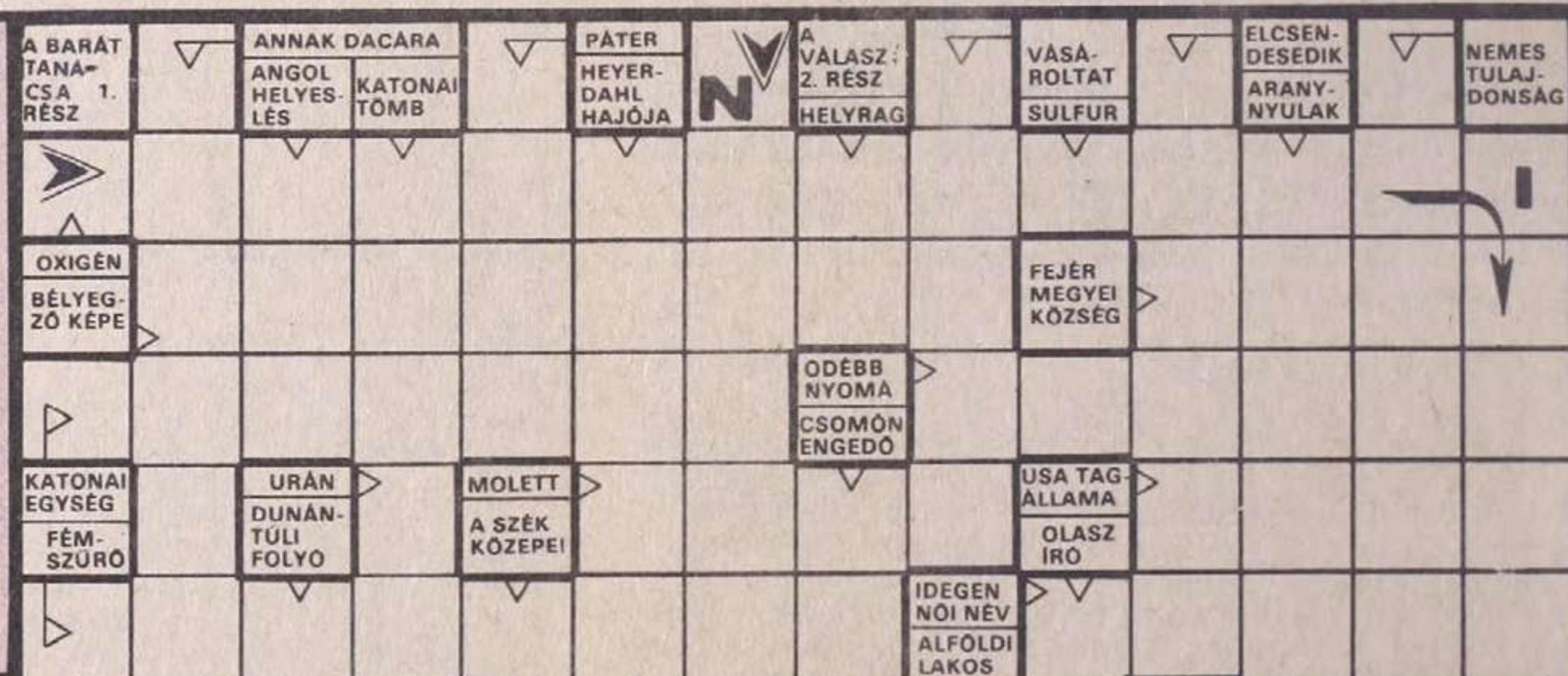

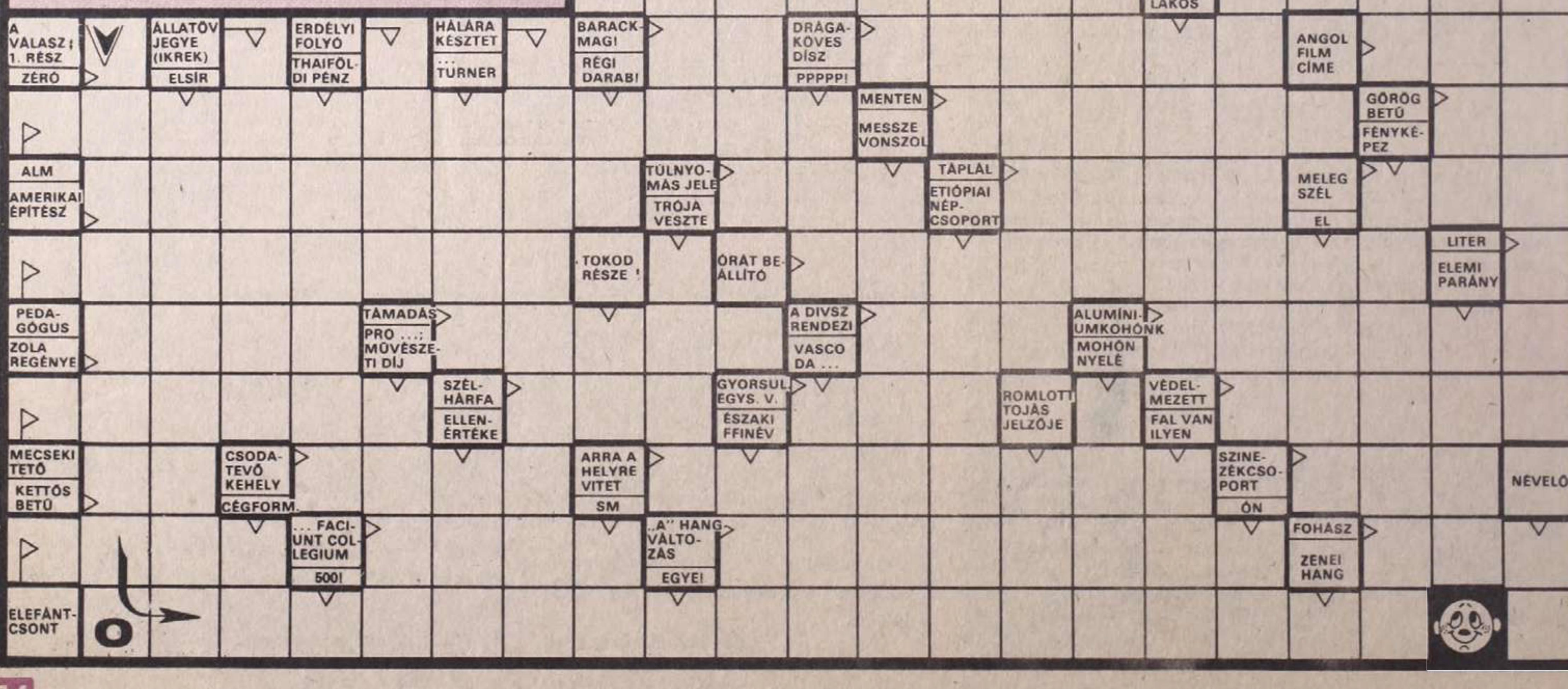
A feleség kérdőre vonja a férjét:
— Hol voltál ilyen sokáig?
— Hazafelé jövet elgázolt egy autó...
— Jó kifogás! — csattan föl az asszony. — Az nem tart ilyen sokáig.

KINEK TETSZIK?

Egy fiatalember így panaszkodik barátjának: – Valahányszor hazaviszek egy lányt bemutatni, az anyámnak sohasem tetszik. – Ha megfejti a rejtvényt, megtudja, mit tanácsolt a barát, és megismerheti a fiatalember válaszát is. Megfejtésül ezt a két mondatot kell beküldeni – kizárólag levelezőlapon – legkésőbb április 24-ig erre a címre: Ludas Matyi, Budapest 1977.

A helyes megfejtést beküldők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

IMPORT HUMOR

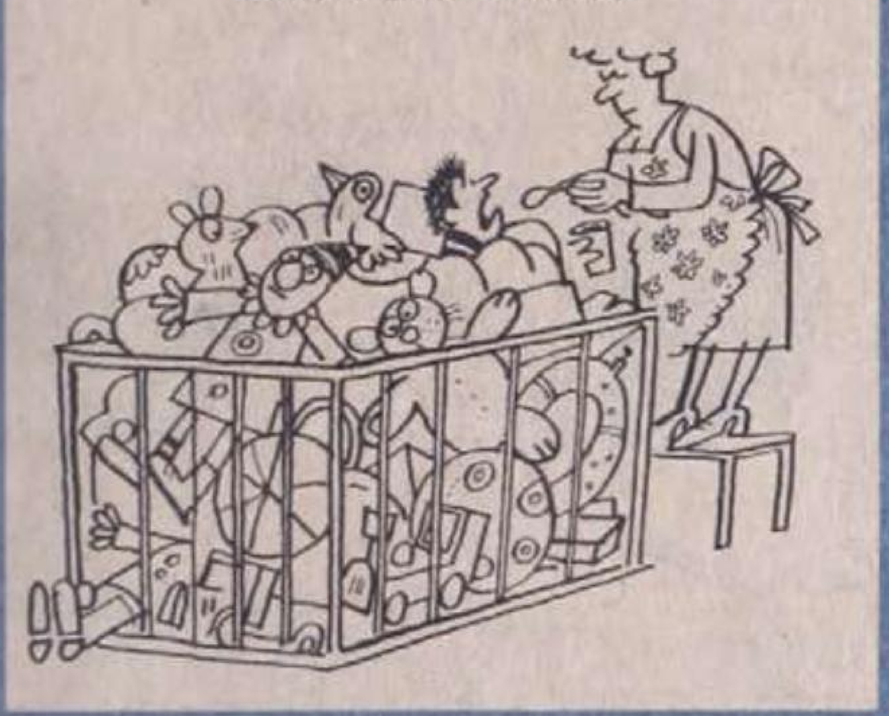
IDOMITÁS

GÉPKORSZAK

SZEMÜNK FÉNYE

SZISZIFUSZÉK

ÚJ RÉPAMESE

Főszerkesztő: ÁRKUS JÓZSEF
Főszerkesztő-helyettes: MIKES GYÖRGY
Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1977
Telefon: 335-718
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. 1959. Telefon: 343-100, 336-130

SZATIRIKUS HETILAP Felelős kiadó: TILL IMRE

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely postahivatalnál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (postacím: Budapest V., József nádor tér 1. 1900) személyesen vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215—96162 pénzforgalmi jelzőszámára. Előfizetési díj egy hónapra 13,— Ft, negyedévre 39,— Ft, egy évre 156,— Ft.

Készült a Zrínyi Nyomdában, rotációs ofszeteljárással

84.2308/20-16

Felelős vezető: VÁGÓ SÁNDORNÉ vezérigazgató

ISSN 0134—0611

Index: 25 504

– Megengedték, hogy a zsírosabb húskonzerveken szerepelj!
– MINDENÜTT MEZTELEN NŐ SZEREPEL MÁR... MOST MIVEL REKLÁMOZZUK A NAPOLAJAT?
SAJDIK
reklám
áció!
– Biztos, hogy ezt használod évek óta?
ARC
SZÉPÍTŐ
KVARC LÁMPA
NAPSZEMÜVEG
VAS
SZÍNES CERUZA
– El kellene küldeni tanulmányútra, hogy táguljon a perspektívája!
Habfürdő
Habfürdő
Habfürdő
– CSINÁLTUNK TÖBB VARIÁCIÓT, MAJD VÁLASZTANAK AZ ILLETÉKESEK!